

*Bölcsélet • Tudomány • Vallás
a Kereszt Világán*

Meredith J. Sprunger

A kinyilatkoztatás ajándéka

Bevezetés
az Urantia könyvhöz

*Magyarázatok az Istennel, a világegyetemmel,
a Jézussal és az emberrel kapcsolatos rejtelmekre*

A kinyilatkoztatás ajándéka

Ebben az írásban igyekszünk bemutatni *az Urantia könyvben* közölt alapvető tényeket s egynémely igazságot is annak érdekében, hogy a könyvet nem ismerők viszonylag rövid idő alatt aránylag pontos képet kapjanak a benne foglalt tanításokról. Az alábbiakban olvasható összefoglalás azonban nem híven tükrözi *az Urantia könyv* magas szellemi színvonalát, s a rendeltetése szerint is csak tanítási célokra szolgál. Az efféle tömörítvény nem közölheti a könyv számos igaz meglátását, és nem lehet olyan átfogó, mint a könyvben közölt világegyetemi valóságkép.

A tartalomból:

Bevezetés	1
A Bolygóherceg	10
Ádám és Éva	23
A Melkizedek tanítások	35
A názáreti Jézus	40
Az Urantia könyv	75
Zárógondolatok	100

Bevezetés

A történelem meghatározó jelentőségű időszakainak egyikében élünk. A társadalom több változáson ment keresztül az elmúlt száz év során, mint a megelőző kétezer év alatt. Felfedezzük a világ foglatatát kicsinyben s mellette útra indulunk a külső térbe. Nagy lépésekkel haladunk a fizikai környezetünk feletti uralom megszerzése és alakítása terén. Ebben az évszázadban új fizikát, új csillagászatot, új lélektant dolgoztunk ki, és letettük az alapjait egy új bölcséleti korszaknak is.

A civilizáció fejlődése új irányt vesz, amint az új valóságszemléletek különféle növekedési utakra terelik az emberi gondolkodást. Láthatólag az egyik ilyen fogalmi átalakulás határán járunk. Társadalmunk talán egy újabb forradalmi változáshoz közeledik, legalábbis abban az értelemben, hogy miként szemléljük a világunkat és a világegyetemet. Az újkor a 17. század közepe táján kezdődött el, amikor a régi tudományos tekintélyrendszer építménye omladozni kezdett az empirikus tudomány terhe alatt. Az átlagember is hamar ráébredt, hogy a tudományos törvényeknek engedelmessé váló dolgok világában élünk. A tudomány és a technika vonatkoztatási rendszere évszázadokon át alakította a nyugati civilizációt. Jelentős eredményeket értünk el a tudományos fejlődésben. De mialatt az elektronikus bűvészkedés-

sel, a számítógépekkel és az úrutazással voltunk elfoglalva, valami nem úgy alakult, ahogy kellett volna; a valóságlátásunk elhomályosult. Az értékek nagy zűrzavarával találkozhatunk, és a céltalanság érzésének általános terjedését észlelhetjük.

Új képzetés

A fizikától a lélektanig minden tudományterület tudósai, valamint a művészetek és a társadalomtudományok művelői is mind egy új, ám jobbra rejtett valóságformáló dolog nyomára lelnek, melyet néha úgy neveznek, hogy „elme-szellem dolog” [v.ö. anyag-energia dolog] s amelyet a mai bölcséleti és hitrendszereinkbe nem tudunk pontosan beilleszteni. Általánosan elfogadott az a nézet, hogy a világról alkotott képünket bizony ki kell egészítenünk. Mindent átható képzetés hajtja az embert a végső formaterv eme teljességi megközelítésű felfogása felé. Társadalmunk olyan alapvető csoportos lélektani és szellemi irányváltási időszakon megy keresztül, mely a változások mértékét tekintve összevethető azon idősziakkal, amikor a kereszténység a görög-római civilizáció romjain felemelkedett.

Új valóság szemlélet

Különböző vallási nézetekkel rendelkező, kiegyensúlyozott

lyozott és távlatokban gondolkodni képes emberek ezrei hiszik, hogy ebbe az új szellemi korszakba való belépéshez a kulcs az *Urantia* könyv tanításaiban található. A kortárs bölcseleti, vallási és műveltségi területeken ez a könyv az egyik legígéretesebb forrása az alkotó gondolatnak. A könyv olvasóinak elsöprő többsége egyetért abban, hogy a magas szellemi színvonala és a teljesebb valóságszemlélete miatt általános elismertségre fog szert tenni.

Az *Urantia* könyv kétezer oldalon keresztül szervesen összerendezett képet mutat a világegyetemről. E leírás átfog majdnem minden, a civilizációs erők működésével és a kulturális fejlődésben megszerzett bölcsességgel kapcsolatos emberi ismeretet. Az *Urantia* könyvet az Ötödik Korszakos Kinyilatkoztatásnak mondják, az üzenete mégis nyílt és szelíd; az evolúciós fejlődésben és azon keresztül, valamint a világunk társadalmi intézményein belül igyekszik hatást kifejteni. A bolygónk történetében most először láthatunk következetes és szerves egységbe rendezett képet a valóság természetéről, a világegyetem mindenségtanáról és a fokozatos kinyilatkoztatás rendjéről világunkon.

Szerves egységbe rendezett világegyetem

A kinyilatkoztatás történetének megértéséhez előbb ismernünk kell valamelyest a valóság természetét és

a világegyetem szerveződését, azét, amelyben élünk. Isten, a minden dolog és lény Első Forrása és Középpontja elsődleges jelentőségű a valóság szempontjából; ő a teremtésösszesség Egyetemes Atyja. Az Isten szellem, és tekintjük őt úgy, mint minden dolog teremtőjét, szabályozóját és megtartóját. Ő végtelen, örökkévaló, pártatlan, igazságos, szerető, irgalmas, mindenható, mindenütt-jelenváló és mindentudó. Az Isten személy, aki ismerhet és aki megismerhető; személyiség és még végtelenszer több is.

A Háromság – vagyis az Egyetemes Atya, az Örökkévaló Fiú és a Végtelen Szellem – a Paradicsom Szigetén lakozik a világegyetemek mindenségének közepén. A Paradicsom Szigetét csillagászati teremtési egységek veszik körül hat egyközepű szintet alkotva. E világegyetemi szintek közül az első a Központi Világegyetem, vagyis a Havona tökéletes mintavilágaiból áll. E tökéletes világegyetem sok tekintetben hasonlít a Platón által a Legfelsőbb Valóság „tökéletes mintáiról” alkotott nézethez, valamint a hagyományos keresztény menny-felfogáshoz.

A Paradicsomot és a Központi Világegyetemet hét evolúciós világegyetem veszi körül, melyek számtalan galaxist, csillagvilágot, csillagrendszert és temérdek lakott bolygót foglalnak magukban. A Paradicsomot, a Havonát és a hét felsőbb-világegyetemet különféle rendű, adottságú és rendeltetésű menyei lények

népesítik be s töltik be a nekik előírt feladat- és felelősségi köröket. A kozmosz eme jelenleg lakott részein túl négy óriási külső térszint található. Ebben a hihetetlenül hatalmas teremtésrészben galaxisok miriádjainak szervezése folyik, s bár jelenleg nem lakottak, de egy napon benépesülnek majd – ehhez nem férhet kétség.

Egyedi teremtésterv

A hét világegyetem igazgatási alapegysége a helyi világegyetem, amely csillagvilágokból, csillagrendszer-ekből és napokból, valamint ez utóbbiak családját alkotó lakott bolygókból áll. Miután az Egyetemes Atya az örökkévalóság hajnalán létrehozta a Paradicsom Szigetét és a Központi Világegyetemet, megalkotott egy hatalom-átruházást felvázoló teremtéstervet a véges, evolúciós világegyetek számára. Az Egyetemes Atyától és az Örökkévaló Fiútól erednek a Mihály rendű paradicsomi Teremtő Fiak, akiket a helyi világegyeteknek és a tér és idő világainak teremtőiként való működéshez hatalommal ruháztak fel és jelölték ki.

Minden egyes Teremtő Fiú egyedi a természetét és a személyiségét illetően; mindegyikük „az egyszülött Fiú” a világegyetemük számára. A Mihály Fiú a maga világegyetében az Egyetemes Atyának és az Örökkévaló Fiúnak a helyi világegyetemi megszemé-

lyesülése. Aki a világegyetemében el akar jutni az Atyához, annak útja az ő jóindulatú segédkezésén keresztül vezet. Minden egyes Teremtő Fiúnak azáltal kell megszereznie a főhatalmat, hogy megtesztetül a világegyetemében élő teremtett lények különféle rendjeihez hasonlatos alakban.

Ezt a vázlatos világegyetemi áttekintést – mely világegyetemfajtában mi magunk is élünk – szem előtt kell tartanunk, ha meg akarjuk érteni a kinyilatkoztatás történetét. Ezen a tágabb mindenségrendi ismereten túl ismernünk kell a világunk, vagyis az Urantia eredetét, természetét és fejlődését, mielőtt a kinyilatkoztatás számos rejtett eleme feltárulna előttünk és értelmet nyerne számunkra.

Az Urantia eredete

A napunk csavarvonalyszerűen vált le az Andronover csillagködről évmilliárdokkal ezelőtt. A világunk és a többi testvérvilág a Napunkból való anyagból származik, melynek kilépését a Nap közelében elhaladó hatalmas csillagtömeg vonzása okozta. Amikor a földkéreg annyira lehűlt, hogy légkör alakulhatott ki és a világtenger vizei sóssá lettek, az Élethordozók megalkották a nátrium-klorid alapú életmintát. Az élet az eredendően meglévő evolúciós lehetőségeit kihasználva fejlődött évmilliókon át, keresztülment a tengeri élet időszakán, majd a korai szárazföl-

di élet időszakán, és a mintegy ötmilliomodik évvel ezelőtti időszakban érkezett az emlősök kialakulásához. Az evolúció folyamata felügyelet alatt áll; ezért aztán az összképi mintát tekintve mindig fellelhető benne a célirányosság.

A korai emberi lények nagyjából egymillió évvel ezelőtt jelentek meg. Különböző etnikai csoportok uralták a világ nagyobb területeit a különböző időszakokban, úgy mint a korai őslakos fajták, a heidelbergi és a Neander-völgyi törzsek és a különböző színes emberfajták. Az emberi történelem első félmillió évét a korai elődeink túlélésért folytatott kezdetleges evolúciós küzdelmei jellemezték. Az életet akkoriban a félelem és a hagyomány uralta.

A férfiak voltak a vadászok és a harcosok. Bölények, szarvasok és más állatok után járták a vidéket s az elejtett állatokból élelmet, ruházatot vagy eszközöket készítettek. A nők sokat szenvedett háztartási munkások és földművesek voltak a férfiak uralma alatt. E korai idők népei életének középpontjában leginkább az élelmi szükségletek, a nemi ösztönök, a veszélyes állatokkal szembeni védettségre törekvés, a félelemkeltő természeti elemek és a természeti katasztrófák álltak.

A vissza-visszatérő eljegesedés, a földrengések, a betegségek és sok egyéb rejtélyes és befolyásolhatatlan nehézség vezette ezeket a korai népeket arra,

hogy különféle szellemistenekben és kísértetekben higgyenek, s nekik tulajdonítsák ezeket a dolgokat. Mindeme küzdelmek is hozzájárultak az emberi értékek és hagyományok kialakulásához. A világ benépesülésével a civilizáció és a kultúra fokozatosan megjelent és megteremtette a különféle társadalmi intézmények alapjait.

Evolúció és kinyilatkoztatás

Az evolúció az isteni teremtő akarat által létrehozott lassú haladás a biológiai módosulatok, az elmebeli képességek kiteljesedése, a közösségi fejlődés és lélekbeli gyarapodás előmozdítására, melyekre aztán a magasabb fokú emberi fejlődés ráépülhet. Az evolúció dinamikus kölcsönhatásban van a kinyilatkoztatással. A kinyilatkoztatásnak két fajtája van: személyes vagy önmagától való kinyilatkoztatás, és bolygói vagy korszakos kinyilatkoztatás. A személyes kinyilatkoztatás az Isten emberben lakozó szellemének munkája, és az egyén teljes életélménye alatt megnyilvánulhat. A korszakos kinyilatkoztatás időszakos jellegű, és azt a világegyetemet felügyelő mennyei személyiségek adják a világnak. Lényegében azt lehet mondani, hogy kinyilatkoztatásra mindaddig nem kerülhet sor, amíg az evolúciós helyzet meg nem érett rá; és a vallást mindaddig nem nemesíti korszakos kinyilatkoztatás, amíg a korábbi kinyilat-

koztatás szellemi mozgatóereje még érdeemben segíti az evolúciós fejlődés teremtő kibontakozását, illetőleg amíg nincs szükség valamilyen nagyobb és teljesebb valóságképre a bolygói haladáshoz.

A korszakos kinyilatkoztatások átalakító hatásúak, és örökre megváltoztatják a bolygói történelmet. Sok időt takarítanak meg a civilizációnak a különböző evolúciós tények és igazságok osztályozása és szerves egységbe rendezése terén, és mindezekről egységes képet mutatnak. E bolygói kinyilatkoztatások néha történelmi réseket töltenek ki, s ezzel egy időben teljesebb szellemi igazságot tárnak az emberiség elé, a jobb megértés és nagyobb szeretet korába vezetve az embert. A korszakos kinyilatkoztatás új, üdítő szemléletet hoz egy egész civilizációnak. Ezen a teljesebb és több mindent magába foglaló igazságalapon kezdi kialakítani az emberiség a társadalom kiépítéséhez és fejlesztéséhez szükséges új mintákat.

A kinyilatkoztatás roppant komoly ösztönzést jelent a vallásnak. Az ilyen kinyilatkoztatási áttöréseket követően próféták és papok lépnek színre a világ őshonos vallásaiban, hogy újra előadják a régi igazságokat s a korabeli jelentésüket új fényben láttassák. Más vallási vezetők olyan új vallások teremtését ösztönzik, melyek még pontosabb evolúciós kifejeződési módot adnak a korszakos kinyilatkoztatás számára, s ezeket már nem hátráltathatják a hagyomá-

nyokhoz görcsösen ragaszkodók. Az *Urantia* könyv megjelenésével érthető és következetesen világos képet kaptunk a bolygói tapasztalásban mélyen gyökerező korszakos kinyilatkoztatás történetéről. Világunk eddig a következő öt korszakos kinyilatkoztatásban részesült:

1. A Bolygóherceg dalamatiai tanításai (kb. 500.000 évvel ezelőtt)
2. Ádám és Éva édeni tanításai (kb. 38.000 évvel ezelőtt)
3. Makiventa Melkizedek sálemi tanításai (kb. 4.000 évvel ezelőtt)
4. A názáreti Jézus (kb. 2.000 évvel ezelőtt)
5. Az *Urantia* könyv (kb. 50 évvel ezelőtt)

A BOLYGÓHERCEG

Az *Urantia*n mintegy 500.000 évvel ezelőtt került sor az első korszakos kinyilatkoztatásra, amikor is a Bolygóherceg, vagyis Kaligasztia, és az anyagi testtel rendelkező száztagú törzskara megérkezett a Jerusemről, amely a központja a csillagrendszerünknek (a legkisebb igazgatási egység a helyi világegyetemben), vagyis a Sataniának. Kaligasztia ember szem nem érzékelhette, az emberfeletti lények alkotta törzskara azonban halandókként öltött testet s közvetlen kapcsolatban állt az emberi népességgel.

Ez az ötven férfi és ötven nő így elég közel került a bolygó népeihez a velük való eredményes kommunikációhoz, és ezzel együtt a tisztelet és a hűség érzését is kiváltották bennük. A Herceg és törzskara érzésével a Fenségesek elküldték az életfát az Edentiáról (a Norlatiadek csillagvilágunk központjáról) az Urantiára. Az életfa gyümölcse tette képessé a testtel bíró törzskart a tetszőleges ideig való életben maradásra, legalábbis amíg a fa gyümölciséhez hozzájuthattak.

Egy lakott bolygóra rendszerint akkor jön Bolygóherceg, amikor az értelmes lények istenimádati és bölcsességi képességei kifejlődtek és megjelent náluk a szabad sajátakarát és az igazságérzelés képessége. Lévéen, hogy az Urantia kísérleti világ, az Élethor-do-zók képesek voltak elérni az emberi sajátakarát korai megjelenését. Ugyanakkor az tűnt bölcs döntésnek, hogy Kaligasztia érkezését valamivel később-re halasszák, amikor az emberi népesség már jobban megvetette a lábát a világban. A Herceg és törzskara megjelenését úgy időzítették, hogy egybeessen a bolygón honos népek teljesebb evolúciós gyarop-dásra kész voltának időszakával. A biológiai evolúció kielégítően haladt a maga útján, és ekkor már félmil-liárd ember élt szerte Ázsiában, a Közel-Keleten, Afrikában és Európában.

A dalamatiai központ

Röviddel a földre való megérkezésük után a testtel bíró törzskar hozzáfogott Dalamatia városának felépítéséhez. Az építkezés helyszíne a Perzsa-öböl térségében volt, s a történelmi neve Mezopotámia (Folyóköz) lett. Dalamatia gyönyörű, de egyszerű elrendezésű város volt, melyet tizenkét méter magas fal vett körül. E központ megfelelő lehetőségeket és védelmet nyújtott a törzskar és az általuk végzett segédkezési jellegű tevékenységeknek s egyúttal elég nagy hatást gyakorolt a környező népekre ahhoz, hogy kivívja a tiszteletüket és a csodálatukat. A Folyóköz akkoriban termékeny vidék volt, dús növény- és állatvilág jellemezte. E sajátságai, valamint az enyhe éghajlati viszonyok eszményi környezetet jelentettek a bolygói központ számára.

A bolygói fejlesztési tanácsok

Kaligasztia tíz önállóan működő tanácsot alakított az alapvető civilizációs és kulturális intézmények kiépítése és fejlesztése érdekében. Minden egyes tanácsot a hercegi törzskar egy-egy tagja irányította, a többi tagot pedig kilenc-kilenc másik törzskari tag adta. Öt tanács a fizikai életproblémák megoldására dolgozott ki eljárásokat. Ezek a csoportok az élelmszertermeléssel és az anyagi jóléttel, az egészségügyi kérdésekkel, az állatok háziasításával és hasznosítá-

sával, a ragadozók legyőzésével, valamint az ipar és a kereskedelem fejlesztésével foglalkoztak. Két tanács a polgári kormányzás fejlesztésére összpontosított, úgymint a törzsi kapcsolatok javítására és a döntőbíráskodásra. Az oktatás volt a fő működési területe két másik tanácsnak, amelyek az ismeretek továbbadásának, a művészetek és a tudományok fejlesztésének, valamint a tudásanyag társadalom számára való megőrzésének feladatait vállalta. A Hap által vezetett tanács a kinyilatkoztatott vallás ügye előbbre vitelének szentelte magát.

A különböző tanácsok által elindított programok igen hatékonyan segítették a környező törzseket az életmódjuk javításában. Munkájukat úgy tervezték meg a honos népekkel, hogy a bolygói élet nemesítésére fokozatosan, a társadalomban már meglévő alapokra építkezve kerüljön sor. Tevékenységük a legjobb eszű és képességű férfiakat és nőket vonzotta Dalamatiába, ahol felkészítették, majd visszaküldték őket a népükhöz. Dalamatia szokásait és erkölceit nem erőltették rá más kultúrákra. A Herceg és törzskara inkább türelmesen dolgozott az egyes törzsek bevett szokásainak nemesítésén és fejlesztésén.

A családi élet megszervezéséhez bátorítást az adott, hogy a hercegi törzskar ötven olyan mintaotthont alkotott, ahol befogadott gyermekeket neveltek és tanítottak. A kamaszkorúak három évet tölthettek

a dalamatiai iskolákban, miután jogosulttá váltak megházasodni s ekkor visszaküldték őket a saját törzsükhöz, népükhöz. Az állattartás és a földművelés állt a Herceg és törzskara tanításainak középpontjában.

A dalamatiai vallás

A kezdetleges elmék kiművelése és a szellemi fogalmai magasabb szintre emelése lassan haladt. A kinyilatkoztatott vallás tanácsának alapvető célja az volt, hogy a kísértetfélés sokistenhitét a haladóbb istenfélés egyistenhitévé alakítsa. A hercegi törzskar nem folyamodott kinyilatkoztatáshoz s így nem is bonyolította az evolúciós fejlődés rendjét. Az ősi népek a szellemvilágot nagyon hatalmasnak és veszélyesnek tartották, ezért nem is nagyon voltak személyes szellemi tapasztalataik. A dalamatiaiak kérésére a kinyilatkoztatott vallás tanácsa vallási szolgálati formaként hét istencsöítő szöveget és egy napi áldást adott közre. Hap később megismertette ezzel a korai néppel egy hét parancsolatból álló viselkedési szabályrendszert is, mely „Az Atya Útja” néven ismeretes. E parancsolatok közül hat évszázaddal később felbukkant Mózes tízparancsolatában.

Ígéretes kezdet, majd összeomlás

A Bolygóherceg küldetése az volt, hogy olyan civilizációs központot hozzon létre, mely az emberek számára lett volna végig a bolygó történelme során. Képzeljük csak el, hogy milyen volna a világunk ma, ha lenne egy műveltségi központunk, mely a legmagasabb mércét tartaná fenn s amely már több száz ezer éve létezne! A dalamatiai élet 300.000 éven át virágzott. Új élelmiszertermelési és tartósítási eljárásokat dolgoztak ki, állatokat házasítottak, csatorna-rendszert építettek a házakhoz s az ipar alapjai is elkezdtek kiépülni. Bevezettek egy huszonöt betűs ábécét, és a dalamatiai könyvtárban kétfélmilliónál is több egyedi feljegyzést őriztek. A művészet és a tudomány fejlődött, és Dalamatia közelében meglehetősen békés és együttműködésre nyitott viszonyban éltek az emberi törzsek.

Mindez a fejlődés akkor tört meg, amikor a Csillagrendszer Fejedeleme, vagyis Lucifer elkészítette a „Függetlenségi Nyilatkozatát” és bejelentette lázadását a Teremtő Fiú, vagyis Mihály-kormány ellen. Lucifer a mi helyi világegyetemünkben való ragyogó Lanonandek-Fiú volt, ám önnön büszkesége őszintétlenségre, önáltatásra és önámításra vezette. Csatlakozott a lázadásához első hadnagya, vagyis Sátán, valamint a Satania csillagrendszer harminchét bolygóhercege és számos angyali rendű személy is.

Lucifer közreadott egy kiáltványt, melyben kinyilvánította: 1. A paradicsomi Egyetemes Atya nem létezik. 2. A helyi csillagrendszerek és az egyes bolygók nem tartozhatnak a Teremtő Fiú, Mihály felügyelete és a helyi világegyetemi kormány alá. 3. Túl sok időt szabnak ki a halandóknak egy állítólagos beteljesülésre való felkészítésére. Megkérdőjelezett minden felügyeleti jogkört, és azt állította, hogy az elme tévedhetetlen.

A lázadás lefolyása

Kaligasztia, vagyis a Bolygóherceg, valamint a segédje, Daligasztia a csillagrendszeri lázadás ügye mellé állt. Amint Kaligasztia az Urantia teljhatalmú urának kiáltotta ki magát, a csillagrendszeri körök megszakadtak s a világunk elveszített minden lehetőséget a külső segítség és tanács igénybevételére. Van, a legfelsőbb koordinációs tanács elnöke és az ő hűséges emberi társa, Amadon vette fel a küzdelmet a lázadással. A hercegi törzskar negyven tagja nem volt hajlandó csatlakozni a zendüléshez; az anyagi rendű személyek körében viszont súlyosak voltak a veszteségek.

Ezzel az eseménnyel kapcsolatosan a Biblia elmondja, hogy „Ezután nagy harc támadt a mennyben. Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenáll-

ni, s nem maradt számukra hely a mennyben. Levetették a nagy sárkányt, az ősi kígyót, aki maga az ördög, a sátán, aki tévútra vezeti az egész világot. A földre vetették, s vele együtt letaszították angyalait is.” (Jel. 12:7-9)

Kaligasztia teljesen átalakította az oktatási és egyéb terveket az Urantián. A kulturális haladás vezérelveként forradalmi változtatásokkal cserélte fel az evolúciós változásokat. A Dalamatia közelében élő s gondosan felkészített népek körében egy ideig gyors fejlődés ment végbe. De amint e módszereket a távolabb élőknél is alkalmazni kezdték, zűrzavar és szabadoság uralkodott el. Rövidesen félvad hordák özönlöttek Dalamatiába és visszaszorították Kaligasztia szakadár törzskarát a védett szentélyükbe. Kaligasztia forradalmi változtatásokra épülő rendszere csúfosan megbukott. Így aztán 50.000 évvel később a bolygó vissza is süllyedt arra a szintre, ahol a Herceg érkezésekor állt.

A kijózanító következmények

A lázadás után Van és a hercegi törzskar hú tagjai, továbbá Amadon és a vele tartó emberek az Indiától nyugatra fekvő felföldre vonultak vissza. Az emberfeletti törzskar hú tagjai Van kivételével visszatértek a Jerusemre. Van a hercegi igazgatási időkben működött bizottság mintája alapján tíz bizottságot állított

fel a bolygói fejlődés előmozdításához. A munkájuk eredményeként szerte a világon haladó emberi csoportok százai jöttek létre. Az életfa biztosította előnyöket élvezve Van és Amadon folyamatosan felügyelni tudta az urantiai ügyeket egészen Ádám és Éva megérkezéséig. Van társainak nyomai fennmaradtak Törökországban és megtalálhatók számos múzeumban világszerte. A kelet-törökországi Van-tó neve emlékeztet erre a bátor és nemes vezetőre.

A bolygói törzskar lázadáshoz csatlakozott hatvan tagja Nodot választotta vezetőjének, és északra és keletre vándoroltak. Az életfa éltető erejétől megfosztott nodfiak gyorsan ráébredtek, hogy a halandók szintjére süllyedtek. Nyomban nemi úton való szaporodáshoz fogtak a fajtájuk és a kultúrájuk túlélésének biztosítása érdekében. Ezeknek az emberfeletti lényeknek a föld fiaival és leányaival való nászából erednek azok a bibliai és egyéb történetek, amelyek szerint az istenek lejöttek a földre a halandókkal párosodni. A nodfiak által elfoglalt földterület „Nod földje” néven vált ismertté. A Bibliát ismerők tudják, hogy Ábel megölése után Káin Nod földjére ment, az Édentől keletre.

Irgalom és igazság

Miután a Jerusemen mindenki eldöntötte, hogy Lucifer vagy Gábriel mellé áll – ez utóbbi képviselte

a Teremtő Fiút, vagyis Mihályt – a csillagvilági vezetők beiktatták az új Csillagrendszer Fejedelmet Lanaforge személyé-ben, valamint az ő törzskarát is meghatalmazták. Lanaforge beszámolt a Norlatiadek urainak arról, hogy a Jerusemen egyetlen felemelkedő halandó sem veszett oda a lázadásban, bizonyítva ezzel, hogy az isteni felemelkedési terv kiváló védelmet jelent a lázadással és a bűnnel szemben.

A lázadás vezetőit csaknem kétszázézer éven át hagyták szabadon tevékenykedni az egész csillagrendszerben, de azok egyetlen további világot sem tudtak megtervezni. Az isteni bölcsesség azért késlekedik az ítélettel, hogy engedje a lázadást befutni a maga természetes, öngyilkos pályáját. A világegyetemi igazság sohasem pusztítja el azt, amit az irgalom megmenthet.

A Lucifer-féle lázadást eleinte súlyos csapásnak tekintették a csillagrendszer és a világegyetem szempontjából, ám az ebből származó előnyök fokozatosan elkezdtek megmutatkozni. A Sataniában lezajlott lázadásból eredő jó mára már több mint ezerszer meghaladja a belőle fakadó rossz egészének mértékét. Lucifer és Sátán jelenleg el van zárva a jerusemi elkülönítő világokon. Mihálynak a názáreti Jézusként a világunkon teljesített alászállása óta az áruló Kaligasztia és Daligasztia engedelmesen elismeri az Egyetemes Atyától való Gondolatigazítónak és

Krisztus Mihály védelmező Igazság Szellemének isteni elsőbbségét. Krisztus Mihály megtestesülési szolgálata a világunkon elvben véget vetett a Lucifer-féle lázadásnak. A teljes csillagrendszerünk most azt a felsőbb-világegyetemi híradást várja, mely arról szól majd, hogy mindezeknek a megbánást nem tanúsító lázadóknak a léte véget ért.

A civilizáció fejlesztése

A Kaligaszta-féle elszakadást követő évszázadok során lassú fejlődés ment végbe az emberfajta testi érése és a civilizáció társadalmi intézményeinek helyreállítása terén. Az emberi kultúra eredendően nem jár együtt a biológiai fejlődéssel. Az öfenntartás, az önmaga átörökítése és az önmaga kedvére létezés alapvető emberi intézményeit megteremteni és fenntartani csakis a társadalmi örökség felvilágosult megőrzésével lehet. A természet nem ruházta fel jogokkal az egyént; a szabályozás, a hagyományok és a társadalmi törvények nyújtanak biztonságot az emberiségnek. A magas etikai és erkölcsi mércét elfogadóknak megfelelő védelmet kell kiépíteniük a társadalom azon összeférhetetlen és közösségellenes tagjaival szemben, akik a fejlődő civilizációs építményt ki akarják zsákmányolni vagy el akarják pusztítani. Az eszményi állam csak annyira szabályozza a társas viselkedést, hogy elhárítsa a verseny és

az egyéni kezdeményezés tisztességtelen és ártalmas következményeit.

Egy új korszak tervei

Nagyjából 40.000 éve a honos Élethordozók észlelték, hogy a biológiai fejlődés a csúcspontjához közeledik az Urantián; javasolták, hogy a világunk Anyagi Fiút és Leányt fogadjon a bolygói fejlődés menetének nemesítése céljából. Amint az ember biológiai fejlődése már kibontakoztatta a teljes evolúciós lehetőségeket az adott lakott világon, egy Anyagi Fiút és Leányt, egy Ádámot és Évát küldenek a csillagrendszeri központról a biológiai felruházottság javítása, valamint a szellemi és kulturális gyarapodás erősítése érdekében. Van és társai, előre tudván e biológiai nemesítők és igazság-tanítók közelgő érkezéséről, hozzáfogtak, hogy helyszínt keressenek a letelepedésükhöz. Háromévi kutatás után egy keskeny félszigetet választottak, mely a Földközi-tenger keleti partjától nyugati irányban húzódott. Valószínűleg ez volt a föld legszebb vidéke, és az éghajlati viszonyai is eszményiek voltak. A félsziget az „Édenkert” nevet a csillagvilági központ, vagyis az Edentia növényvilágának szépsége után kapta. Van és Amadon több mint háromezer lelkes munkást választott a központi vidék kialakításához. Két évükbe került a világ kulturális központjának áttelepítése erre az új helyszínre.

Az Édenkert

A Kert helyszínének rendezési feladatai közül az első az volt, hogy téglafalat emeltek a félsziget tövében, keresztben. A főfalon kívül emeltek egy második falat is, s a közbenső terület mindenféle vadon élő állatnak adott otthont. Ez tehát további védelmet jelentett az esetleges támadásokkal szemben. A Kert munkásai ez után fogtak hozzá a fő feladatukhoz, vagyis a környék megszépítéséhez és az otthonépítéshez. A termékeny vidéket számtalan fa-, cserje- és virágfajta, valamint gyümölcsöt és ehető magvakat termő növények ékesítették. Van és Amadon vezetésével a munkások a világunkon valaha megalkotott legcsodálatosabb erdészeti és kertészeti képre formálták az Édenkertet.

Az édeni félsziget közepén építették fel az Egyetememes Atya nagyszerű kőtemplomát, ahol Van elültette az őt oly sokáig éltető életfát. Tudta, hogy Ádám és Éva is rá lesz utalva a fa gyümölcsére, miután anyagi lényként megjelennek az Urantián. A részben elkészült Kertben több ezer kilométer hosszan építették ki az öntözőcsatornák rendszerét, és készítettek csaknem húszezer kilométer keskenyebb és szélesebb kövezett utat is. A több mint ötezer téglalapú épületet magába foglaló településrendszer működtetéséhez fejlett egészségügyi rendszabályok hoztak, és

kiépítettek egy fedett, téglafalú szennyvízelvezető-rendszert is. Az Édenkert szépsége és hatékony működési rendje minden képzeletet felülmúlt. A munkálatok ekkor ugyan még folytak, de a Kert már készen állt az Anyagi Fiú és Leány fogadására.

ÁDÁM ÉS ÉVA

A második korszakos kinyilatkoztatás akkor vette kezdetét, amikor Ádám és Éva megérkezett az Urantiára a csillagrendszerünk központjáról, a Jerusemről mintegy 38.000 évvel ezelőtt. Számos önkéntes közül választották őket, és alaposan fel is készítették mindazokra a nehézségekre, amelyek a mi elszigetelt világunkon várhattak rájuk. A pár együtt ébredt az Atya templomában, a Kertben; nagyszerű teremtések voltak, a testmagasságuk csaknem elérte a két és fél métert. A bőrük ibolyaszín árnyalattal ragyogott, s emiatt úgy tűnt, mintha dicsfény övezné a fedetlen fejüket, s ez az eredete a szent emberek fejét övező glória hagyományának.

Az édeni párt egy hivatalos fogadásra kísérték, ahol a Melkizedek-megbízottak tanácsa rájuk ruházta a bolygói ügyek vitelének felelősségét. Hűségeskütek tettek a Norlatiadek Fenségeseinek és a nebadoni Mihálynak, s őket nyilvánították az Urantia urainak. Azon az estén Ádám és Éva fájdalmasan szembesült a bolygói elszigeteltség következményeivel. Nem

voltak elérhetőek az ismerős világegyetemi híradások. Komorság és kiábrándultság jellemezte ezt a jerusemi Fiút és Leányt, amint a telihold alatt sétálva a jövőbeli terveikről beszélgettek.

Az első válsághelyzet

Ádám és Éva a megérkezésüket követő hat napot a Kert felmérésével töltötte. Ez idő alatt olyan nagy hatást gyakoroltak a Kert lakóira, hogy az e napok történéseinek elferdített leírásából lett a világ hat nap alatt való teremtésének világszerte ismert hagyománya. Bár Ádámot és Évát előzetesen részletesen tájékoztatták a bolygónkon uralkodó viszonyokról, ők mindaddig nem fogták fel teljesen, hogy milyen komoly nehézségekkel kell szembenéznük ezen az elszigetelt szférán, amíg maguk is meg nem tapasztalták.

A hetedik napra pihenést terveztek; azonban szembe kerültek a fellelkesült tömeggel, amely mindenáron istenként akarta imádni őket. Ádám és Éva hevesen tiltakozott, s a templom felé mutatva megparancsolta az embereknek, hogy menjenek és ott imádják a Mindenek Atyját, de csakis őt. Innen ered a világunkon még ma is tartott szombatünnep hagyománya. Az Éden lakói a hét hetedik napját az önképzésnek szentelték. A délelőtt a testről való gondoskodásé volt, a délidő a szellemi istenimádaté, a délután

az elme pallérozásáé, az estét pedig közösségi tevékenységekkel töltötték.

Az ádámi küldetés

Az Anyagi Fiú és Leány elsődleges feladata az evolúciós emberfajta biológiai örökségének nemesítése volt, mégpedig az ibolyaszín nép alkotta új emberfajta létrehozásával, akik a világ különféle népeivel keveredtek volna. Az ádámi örökítőanyag minősége az elmebéli, a művészi és a szellemi adottságok terén messze felülmúlta az Urantia evolúciós lakóit. Az ibolyaszín emberfajta figyelemreméltó képességekkel rendelkezett a betegségeknek való ellenállás terén is. Az isteni terv szerint legalább egymillió ibolyaszín fajtába tartozó embernek kellett megjelenie a bolygón, mielőtt fajtájuk a vegyes házasságot gyakorolhatta volna.

Ádám és Éva második legfontosabb feladata a Kert civilizációjának és kultúrájának megszervezése és továbbfejlesztése volt annak érdekében, hogy a világ egyéb részei számára mintául szolgálhasson és ösztönözze a növekedést. Nagyban hozzá is járultak a fejlődésre vonatkozó isteni terv érvényesüléséhez. Támogatták az édeni műveltség fokozatos elterjesztését. Ádám kísérletet tett egy képviseleti világkormány felállítására is, de rá kellett ébrednie, hogy a föld lakóinak többsége még nem rendelkezik elég

önfegyellemmel az effajta politikai változtatás elviseléséhez. Elérte azonban, hogy a törzsek követeket cseréljenek. A korábbi dalamatiai szabályrendszer mintája alapján olyan törvényeket állítottak fel, melyek segítették a társadalom alapvető intézményeinek működését. Támogatták a kézműves ismeretek elsajátítását és fejlesztették a kereskedelmi kapcsolatokat. Iskolákat alakítottak a ténybeli ismeretek, az értékek és az együttéléshez szükséges tudás terjesztésére. Fontos beosztásokat nemcsak férfiak, hanem nők is betölthettek. E haladó civilizációnál a családi élet volt a legfontosabb.

Az első száz év

A Kerten belül a fejlődés lassú, de folyamatos volt. Az ibolyaszín emberfajta számban gyarapodott, és a társadalom közösségi szerkezete is fejlődött. Ádám azonban több mint száz évvel később is csak kevés haladást figyelhetett meg a Kerten kívül. A törzsek kezdetleges szinten éltek, ellenségesek voltak egymással és a szellemi fejlődésüket tekintve még mindig állatias szinten álltak. Ádámot az foglalkoztatta, hogy nem kellene-e az isteni tervben nem szereplő újításokat bevezetni, és ezeket a tünődéseit és gondolatait gyakran megosztotta Évával is. Nem rendelkeztek a gyakorlatban bevált ismeretekkel azzal kapcsolatban, hogy egy olyan összezavart és

elszigetelt bolygót, mint az Urantia hogyan lehet megmenteni hosszú, kitartó próbák során. Kaligaszta a Kertben tett gyakori látogatásai alkalmával javaslatokat tett az isteni tervben foglaltak és az attól való eltérés összeegyeztetésére a helyzet javítása érdekében; Ádám és Éva azonban mereven elutasította az átmeneti idő lerövidítésére tett ajánlatait.

A körmönfont Kaligaszta rájött, hogy az ellenállásuk legyőzéséhez közvetett utat kell választania. Ennek megfelelően mindent megtett Éva és egy nodfi vezető, Szerapatatia barátságának elmélyítése érdekében, akiből Ádám egyik legrátermettebb hadnagya vált. A nodfiak jó képességű népet alkottak. A dalmatiai és az édeni idők közötti sötét korszakokban a világ legtöbb rátermett vezetője a nodfi törzsekből került ki.

Ádám és Éva bukása

Szerapatatia egy nap az Évával folytatott beszélgetés alkalmával teljesen őszintén azt javasolta, hogy hasznos volna, ha addig is, amíg a kertbeliek az ibolyaszín emberfajta kellően nagy létszámának elérésére várakoznak, a nodfiaknak lenne egy, részben az ibolyaszín fajtából származó vezetőjük is. Ennek lehetőségéről több mint öt éven át tanácskoztak mások tudta nélkül, míg végül Éva ráállt, hogy titkon találkozzon Kánóval, a közelben élő nodfi

közösség legkiválóbb vezetőjével.

Az életfa felügyeletével megbízott főangyal minden egyes alkalommal figyelmeztette Ádámot és Évát, amikor csak eljöttek a fa éltető gyümölcséért, hogy ne engedjenek Kaligasztia győzködéseinek a jó és a rossz vegyítésével kapcsolatosan s Éva Kánóval is megosztotta ezt az intelmet. Ez a vonzó nodfi vezető azonban azzal nyugtatta Évát, hogy a jó szándékú és nemes indíttatású férfiak és nők nem művelhetnek rosszat. A hízélgés eredményeként és a tervben rejlő lehetőségektől fellelkesülve Éva beleegyezett abba a bizonyos sokat vitatott vállalkozásba s mielőtt rádöbbenhetett volna, hogy mit tesznek, a terv már valóra is vált.

Éva kiábrándulása gyors, megrendítő és teljes volt. Amikor Ádám előtt megjelent, a férfi rögtön tudta, hogy valami szörnyűséges dolog történt. Éva szomorúan számolt be az egészről a megdöbben társának. Nem tudván elviselni Éva elvesztésének gondolatát, Ádám úgy döntött, hogy maga is osztozik a társa sorsában. Kétségbeesésében tehát felkereste Laottát, a Kert nyugati iskoláit vezető nodfi nőt, és előre megfontoltan elkövette ugyanazt a dőreséget, mint Éva.

E végzetes események híre gyorsan elterjedt a Kertben. A lakók nagy haragra gerjedtek; a feldühödött édeniek tömege kiözönlött s megrohanta a közeli

nodfi települést, és leöltek minden férfit, nőt és gyereket. Kánó is velük pusztult; az akkor még meg nem született gyermeke, Káin lett az édeni remények sajnálatos szertefoszlásának örök emléke. Ádámot és Évát erős lelki és szellemi gyötrelmek kínozták. De mindaddig nem tudhatták biztosan, hogy elbuktak, vagyis hogy a küldetésükkel kudarcot vallottak, amíg a Melkizedek-megbízottak vissza nem tértek az Urantiára.

A második Kert

Amint a nodfiak híret vették az egyik közösségük lemészárlásának, sereget indítottak az Éden ellen. Ádám, aki irtózott a háborúskodásnak még a gondolatától is, a Kert lakóit felkészítette az Éden kiürítésére és útnak indultak keletre, a Tigris és az Eufrátesz közötti kellemes éghajlatú völgyvidékhez. Az Édenkertről szóló mai hagyományok ezzel a második Kerttel hozhatók összefüggésbe, és a Folyóközt tartják számos ősi civilizáció bölcsőjének is.

A második Kertbe tartó egy éves út alatt szeráfi szállítók érkeztek, és Ádám és Éva gyermekei választhattak, hogy a szüleikkel maradnak vagy pedig a Norlatiadek Fenségeseinek gyámsága alá kerülnek. Kétharmaduk az Edentiára való távozás mellett döntött, egyharmaduk pedig a szülőkkel maradt. Az út alatt adott életet Éva Káinnak, Laotta viszont

belehalt Szansza megszülésébe. Megjelent Gábrriel, és közölte, hogy Ádám és Éva küldetését kudarcnak minősítették, viszont nem minősülnek bűnösnek a világegyetemi kormányzat elleni lázadásban. Tájékoztatták őket arról is, hogy a világ halandóinak szintjére vetették vissza őket.

A második Kertben az élet megszervezése nem volt egyszerű feladat. A vidék viszonylag fejletlen volt, és mindent előről kellett kezdeniük. Ádám mellett, hogy a második Kert építési munkálatait felügyelte, az idejének javarészét arra fordította, hogy a polgári igazgatásra, az oktatási módszerekre és a vallásos áhítatra tanította a gyermekeit és a társaikat. Szet, vagyis Ádámnak és Évának a második Kertben született, túlélő gyermekei közül a legidősebb fiú, megalapította a szetfi papságot, melynek feladata a vallási, a gyógyítási és az oktatási területen végzendő segédkezés volt. E papság évszázadokon át sokat tett a világ jóléte érdekében. Ádám és Éva igyekezett minél többet hátrahagyni az ibolyaszín emberfajta élet-sejtanyagából. Éva felügyelete alatt a legmagasabb rendű urantiai fajtába tartozó nők közül 1682-t termékenyített meg az ádámi élet-sejtanyaggal, s az ő leszármazottaik alkották a nagy andita emberfajta javát.

Az ádámi vétek tanulságai

Az Urantián megvalósult második korszakos kinyilatkoztatást ugyan nem kísérte Dalamatia teljes pusztulása, de a céljait sem érte el teljesen. A Nebadon világegyetemben talán nem is vallott máshol lehangolóbb kudarcot a bölcsesség, mint az Urantián. De azt sem szabad elfelejteni, hogy bolygói szolgálatban még egyetlen Anyagi Fiú és Leány sem került szembe ennél bonyolultabb világi küldetéssel. A kitartó türelem a Legfelsőbb ismérve. A világegyetemben soha nem fog senki elérni semmit úgy, ha megpróbál eltérni az elrendelt isteni tervtől a rövidebb út kedvéért vagy egyéni ötletekre támaszkodva. Ez nem jelenti azt, hogy ne lehetnénk vállalkozó szelleműek vagy találékonyak; szolgálatunkat azonban az isteni bölcsességű útmutatás alapján és a csoport kiegyensúlyozott véleményének figyelembevételével kell teljesítenünk.

Ádám és Éva ugyan megbocsátást nyert az isteni akarat szerinti útról való nem szándékos letérésért, a tévedésük természetes következményei azonban megmaradtak. A halandók szintjére estek vissza, és az Urantiának most úgy kell megoldania a társadalmi, kulturális és fizikai természetű nehézségeit, hogy nem támaszkodhat az ibolyaszín emberfajta csírasejtanyagára a maga teljességében, és nem számíthat Ádám és Éva bolygói jelenlétére. De nemcsak

szerencsétlenség jár együtt ezekkel a végzetes élményekkel. Rengeteg előnyük származott az urantiai emberfajtáknak még az édeni pár és az ő leszármazottaik korlátozott mértékű közrehatásából is. Ezen kívül a korai világi vezetőink által elkövetett hibák, majd pedig az elődeink által elkövetett tévedések a zűrzavar olyan reménytelen állapotába juttatták a bolygónkat, hogy a Teremtő Fiú, Mihály az Urantiát választotta színhelyül az Egyetemes Atya szerető személyiségének kinyilvánításához. Mint Krisztus Mihály megmentő alászállásának részesei, mi vagyunk a legszerencsésebb világ a Nebadon világegyetemben!

Ádám és Éva jelenlegi helyzete

Az élemedett korokban (500 év) bekövetkezett halálukat megelőzően Ádám és Éva személyes üzenetet kapott Mihálytól, melyben biztosította őket a baráti fogadtatásról és vigaszt is nyújtott nekik. Mihály ugyanis tudta, hogy a szívük mélyén mindig is hűek akartak maradni az Atya akaratához. Mihály közölte velük, hogy amikor eljön az Urantiára, kihívja őket a halandói alvás állapotából, feltéve, hogy valamelyik neki alárendelt Fiú nem tette meg korábban. Az édeni párt nagyon megörvendeztette az üzenet, és az életük hátralévő részében mindvégig hirdették is, hogy az Isten Fia egyszer majd eljön

a világunkra.

A lakóvilágokon később végbement feltámadásuk után Ádám és Éva gyorsan megkapta a jerusemi létpolgárságot. Nyomban feladatot kaptak az urantiai ügyekkel foglalkozó csillagrendszeri igazgatási csoportban. Később a jerusemi létpolgárok ama huszonnégy fős tanácsának tagjaivá választották őket, mely jelenleg az Urantia tanácsadó-irányító testülete.

Az Ádám utáni időszak

Csaknem 30.000 éven át a második Éden volt a civilizáció bölcsője, s innen indultak el az ádámí és a nodfi leszármazottak a világ minden szegletébe. A szetfi papság adta az Ádám utáni kor nagy tanítóit. Vallásbölcseleti tanításaik a görögök, a sumérok és a hinduk között maradtak fenn legtovább. Az ibolyaszín emberfajta hatására olyan mértékű civilizációs fejlődés ment végbe, mely példátlan volt az addigi emberi történelemben. A városok sokasodtak, a kezdetleges ipar virágzott, és a kereskedelem eredményeként megindult az emberfajták és népek keveredése.

A vallási, a társadalmi, az oktatási és a kormányzati intézmények alapvető fontosságúak a kulturális civilizáció gyarapodása és megmaradása szempontjából; a legfőbb civilizáló erő azonban a család. Minden emberi intézménynek a házasság és az otthon

a szülőanya. Az otthont gyengítő dolgok aláásnak minden más társadalmi intézményt is. A családi életet fenyegető legnagyobb veszélyek egyike a fegyelmetlen, esztelen és megrögzött gyönyörködés. A dolgok és testi örömök halmozása a lélek éhségét nem csillapítja és nem forrása lelki békének és igazi életörömnek sem.

Az ádami küldetés kudarcát követő évszázadok során az embert a fizikai túlélés és az önmaga kedvére való létezés kötötte le, s ez fokozatosan eltorzította és eltörölte az Ádám és Éva által tanított magas szellemi eszméket. Kr.e. 3000-re megjelent a kinyilatkoztatott igazság tényleges eltűnésének veszélye. Az istenkép elhomályosult az urantiai népek elméjében. Világunk ismét csak a kulturális megrekedés és a szellemi sötétség időszakát élte.

A tizenkét Melkizedek-megbízott útmutatást kért az edentiai Fenségesektől és a Melkizedek Atyától azzal kapcsolatban, hogy miként lehetne életben tartani az igazság fényét az Urantián. Amikor arról tájékoztatták őket, hogy a maguk eszközeire kell hagyatkozniuk, a megbízottak egyike, vagyis Maki-venta Melkizedek önként vállalkozott, hogy világi szolgálat ellátása céljából átmeneti időre veszélyhelyzeti Fiúként húsvér testben megtestesül a bolygón. Effajta alászállásra mindaddig csak hat alkalommal került sor a Neadon világegyetem egész történetében.

A MELKIZEDEK TANÍTÁSOK

A harmadik korszakos kinyilatkoztatás kezdete az Urantián 1973 évvel Jézus születése előttre tehető, amikor is Makiventa belépett egy káld pásztor, egy bizonyos Amdon sátrába Sálem (a későbbi Jeruzsálem területe) közelében, s azt mondta neki, hogy „Melkizedek vagyok, El Elyonnak, a Fenségesnek, az egyetlen Istennek papja.” (93:2.1) A Biblia a zsidókhoz írt levél hetedik fejezetében ekképpen szól a Melkizedek váratlan megjelenéséről: „Nem ismerjük apját, anyját, családfáját (...)” (Zsid. 7:3) és úgy utal rá, hogy ő „Sálem királya és a fölséges Isten papja” (Zsid. 7:1). Makiventa a kinézetét tekintve mintegy 180 cm magas, tiszteletet parancsoló volt, beszélt káldul és még vagy fél tucat másik nyelven. A kánaáni papokéhoz hasonló öltözetet viselt, jelvényül pedig a paradicsomi Háromságra utaló, három egyközepű kört használt, melyet a követői olyan szentnek tartottak, hogy maguk sohasem merték viselni.

A Melkizedek híveket és tanítványokat gyűjtött maga köré, és iskolát alapított Sálemben, melynek mintájául a második Éden szetfi oktatási rendszere szolgált. Az egy Isten tantételét minden más elé helyezte. Hangsúlyozta a bizalom és a hit alapelveit, mint az Isten mindenható jóságára adandó helyes választ.

Makiventa úgy tanította, hogy a hit az egyetlen feltétele az Isten kegye elnyerésének. A Sálem Bölcsé által meghonosított hét parancsolat a dalamatiai és az édeni parancsolatokkal állítható párhuzamba. Makiventa alapította meg azt a Melkizedek-egyházat, mely minden egyes hallgatójától megkövetelte az El Elyonban, vagyis az Egyetemes Atyában és Teremtőben való hitet. A felvételnek feltétele volt a hitbeli szövetség elfogadása, és az ajándékok és égőáldozatok elutasítása is; a Melkizedek-féle parancsolatokat is meg kellett tartaniuk, továbbá meg kellett fogadniuk, hogy az emberekkel kötött eme szövetség örömhírét továbbadják.

A melkizedeki küldetés célja az volt, hogy életben tartsa a legfelsőbb és jóakarató Isten létezésének igazságát; és hogy előkészítse a terepet az Egyetemes Atya egyik paradicsomi Fiának soron következő halandói alászállásához. Makiventa csak erre fordította a figyelmét, és nem próbálkozott sem az erkölcsök megváltoztatásával, sem az emberek életmódjának átalakításával, sem pedig az egészségügyi szokások vagy a tudományos igazságok magasabb szintre emelésével. Az által végzett szolgálat továbbvitelével számolt, melynek érdekében vezetőket választott és készített fel, majd hittedjesztőkként kiküldte őket a föld minden tájára.

A szövetség Ábrahámmal

A Melkizedek-megbízottak jó ideje figyelemmel kísérték Ábrahám vérvonalát, mert tudták, hogy értelmes, kezdeményezőkésszeggel és éleslátással megáldott és feddhetetlen egyedeket fog adni a világnak. Ábrahámiban meg is voltak mindezek, s eredményes vezető, katonai parancsnok, közösség-szervező és üzletember lett. Makiventa állandó kapcsolatot épített ki vele, s Ábrahám néhány évi gondolkodás után rá is állt, hogy feladja a katonai és uralkodói terveit és elkötelezte magát a mennyország szellemibb céljai mellett. Odaadásáért cserébe a Melkizedek szövetséget kötött Ábrahámmal, megígérvén, hogy az ő leszármazottai fogják uralni a vidéket.

Izsák születését követően Ábrahám nagyon komolyan vette a szövetséget, és vállalta a sálemi telepés közösség polgári és katonai vezetését. Hírneve és elismertsége addig erősödött, míg végül a környező uralkodók és népek elismerték vezetőjüknek. Ábrahám jó szervezőkésszégének eredményeként a sálemi templom, az iskolarendszer és a hitterjesztői tevékenységek sokat fejlődtek. Ábrahámnak egykor 100.000 dézsmafizetője is volt a Melkizedek-testvériségben.

A sálemi hitterjesztők

Makiventa megszervezett és beindított egy tetter kész hitterjesztői szolgálatot. Felkészítés után a hitterjesztőket elküldte a világ legkülönbözőbb részeire azzal, hogy ne elsősorban az erkölcsök vagy életmódok megváltoztatásával foglalkozzanak, hanem terjessék az egy Istenben, El Elyonban, a Fenségesben való hit örömhírét. Ezek a vándor hitterjesztők el is vitték az egy Istenben való hit és bizodalom üzenetét a Közel-Keletre, Európába, Ázsiába és néhány északi és keleti szigetre is.

Makiventa távozása és jelenlegi szolgálata

Makiventa kilencvennégy évet töltött a tanítási terjesztésével, amikor úgy döntött, hogy elérkezett az ideje az urantiai veszélyhelyzeti alászállása befejezésének. Gyakran beszélt a társainak arról, hogy egy nap majd távoznia kell, mégpedig éppoly váratlanul, ahogy megjelent. Az emberek már félistenként kezdtek tekinteni rá, és alaptalanul imádták. Makiventa szerette volna azt is, hogy Ábrahám saját tapasztalatokat szerezzen a dolgok irányításában, s ezzel az ő segítségével is megfelelően, evolúciós mederben folyhasson a további munka. Így aztán egy este elbúcsúzott a társaitól, visszavonult a sátrába, és amikor másnap reggel érte mentek, Makiventa már nem volt sehol. Melkizedek társai elvitték.

Makiventa bolygói megbízottként szolgált tovább Mihálynak a világunkon aratott alászállási diadaláig. Ezt követően a jerusemi Urantia Tanácsadó Testület huszonnégyszáz tagja közé választották. Makiventát nemrégiben Krisztus Mihály jerusemi személyes követének nevezték ki, és megkapta az Urantia Bolygóhercegének Helyettese címet is. De még ennél is érdekesebb az edentiai Fenségesek legutóbbi döntése, melyet a felsőbb-világegyetemi intézők, vagyis az uverszai Nappalok Elődei már jóvá is hagytak, s ebből arra lehet következtetni, hogy Makiventa kerül a bukott Bolygóherceg, Kaligaszta helyére.

A melkizedeki tanok terjedése a világban

Az Urantián sohasem voltak lelkesebb és hatékonyabb hittedesztők, mint azok, akik a Melkizedek-féle tanításokat vitték el a világ minden tájára. A sálemi vándor hittedesztők bejárták Indiát, Kínát és hatást gyakoroltak a hinduizmusra, a buddhizmusra, valamint Lao-ce és Konfuciusz tanaira is. A taoizmus egyik hitregéje szerint Lao-ce „kifejlett emberként” született, s ez a sálemi tanokkal kapcsolatos hagyományokra utal.

A Levantében sálemi hittedesztők írták az Ószövetség számos zsoltárát, Jób könyve pedig az egykor a Folyóközben működött sálemi iskola tanítását tükrözi. A melkizedeki tanok Egyiptomban vertek

gyökeret a legerősebben, ahonnan később Európába is áttérjedtek. A sálemi szellemi örökség legtisztább formájában Amenemope és Ehnaton tanításaiban mutatkozott meg, ahonnan átszüremlett a héber vallásba és a görög bölcséletbe. Iránban Zoroaszter őrizte Makiventa tanításait. A zoroasztrizmus az egyetlen urantiai vallás, melyben megvannak a hét felsőbb-világegyetemet irányító Hét Tökéletes Szellemről szóló dalamatiai és édeni tanítások. Zoroaszter tanításai pedig a judaizmusra, a kereszténységre és a mohamedán vallásra gyakoroltak hatást.

A héber vallás gyökerei az Ábrahám és Makiventa Melkizedek között köttetett szövetségben erednek, viszont a fejlődése során az egész Levante vallásbölcséletéből kölcsönzött. A judaizmuson keresztül pedig Egyiptom, a Folyóköz és Irán vallási nézeteinek nagy része eljutott a nyugati világ népeihez. A Makiventa és Jézus közötti időszakban Mózes volt a legeredményesebb a sálemi tanítások átvételének megszervezése és a világnak való átadása terén.

A NÁZÁRETI JÉZUS

Az Urantia számára megadatott negyedik korszakos kinyilatkoztatás mélyebb jelentésrétegeibe akkor hatolhatunk be, ha előtte megismerjük Krisztus Mihály páratlan világegyetemi helyzetét, aki a világonk mint a názáreti Jézus testesült meg. Mihály

a világegyetemünknek, vagyis a Nebadonnak a paradicsomi Teremtő Fia. Őt az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú teremtette, s a világegyetemünk számára ő szolgál „az egyszülött Fiúként”. Mihálynak a világegyetemi központon, vagyis a Szalvingtonon való jelenléte szellemi értelemben úgy vehető, mintha az Egyetemes Atya és az Örökkévaló Fiú személyesen is ott volna. Ők Krisztus Mihály Istenember személyében vannak jelen. Ahogy azt János evangéliumának bevezetője jól mondja, ő az egész világegyetemünk Teremtője. Krisztus Mihály egyszerre Egyetemi Atyánk és a Megmentőnk. A Nebadon milliányi lakott világán élő halandók mind Mihály szerető, közvetítő segédkezésén keresztül mennek a paradicsomi Egyetemes Atyához. Legyen bármilyen evolúciós-vallási hovatartozású vagy helyzetű az egyén, hiten keresztül nyitva áll az út előtte s az Egyetemes Atyához azokon a világegyetemi csatornákon közeledhet, melyeket Krisztus Mihály oly hatékonyan és kegyesen biztosít számára.

Az Egyetemes Atya felsőbb bölcsességgel és szeretettel uralja a világegyetemek mindenségét. Mielőtt a paradicsomi Teremtő Fiak megkapnák a teremtésrészük feletti főhatalmat, tapasztalásra épülő felkészítésben részesülnek annak érdekében, hogy az idő és tér népeinek és bolygóinak megbízható, rokonszenves, igazságos és megértő uraivá váljanak. A Teremtő Fiúnak hét alászállási küldetést

(megtestesülést) kell sikeresen teljesítenie a világegyeteme teremtett értelemének különféle rendjei körében és szintjein, mielőtt elnyeri a főhatalmat.

A világunkra való eljövetele előtt Mihály már teljesítette a hat megelőző alászállást. Szolgált veszélyhelyzeti Melkizedek Fiúként; Lanonandek Fiúként Csillagrendszer Fejedelem beosztásban; Anyagi Fiúként egy lázadás sújtotta bolygón; legfelsőbb szeráfként tanító tanácsosi beosztásban huszonkét különböző világon; felemelkedő zarándokként a felsőbb-világegyetemünkben, és felemelkedői rangú halandóként a helyi világegyetemünk egyik csillagvilágán. A világunkat a szokatlanul hátrányos helyzete miatt választotta Mihály a hetedik és egyben utolsó alászállása színhelyéül, ahol élőben mutathatta meg az Atya akaratát és szeretetét. Mihály világunkon való megtestesülésének céljai közé tartozott az Atya kinyilatkoztatása; halandói tapasztalatszerzés; a Lucifer-féle lázadás felszámolása; az Igazság Szelleme mindenkire való kiárasztásának előkészítése, valamint az is, hogy minden ember számára lehetővé tegye az Atya ajándékának, a Gondolatigazítónak a befogadását. Azt szerette volna, hogy az Urantián eltöltött élete ösztönzést jelentsen a vallásos élethez az egész világegyeteme számára. Mihály a hetedik alászállása alkalmával világosan megmutatta és feltárta az embertől az Istenhez vezető élő utat, és egyúttal teljesítette a Nebadon világegyetem feletti főhata-

lom elnyerésének feltételeit.

Gyermekkora és neveltetése

Az Urantia számára megadatott negyedik korszakos kinyilatkoztatás Jézusnak mint József és Mária gyermekének a Kr.e. 7. augusztus 21-én, Betlehemben való megszületésével kezdődött. A család a heródesi üldöztetést elkerülve Egyiptomban élt egy ideig, majd Názáretben telepedtek le. Jézus először odahaza és a zsinagógában részesült tanításban és nevelésben. Nyaranta gyakran töltötte idejét a nagybátyja gazdaságában. Jézus szerette a természetet és örömet lelte a hárfajátékban. Nagyon szeretett rajzolni és agyagozni is mindaddig, amíg el nem tiltották mindezeketől. Egyszer egy jeruzsálemi rabbi látogatott el hozzájuk, hogy meggyőzze Józsefet és Máriát Jézus Jeruzsálembe küldéséről továbbtanulás céljából, ám a szülők között nézetkülönbség alakult ki a kérdésben, és végül Jézus döntötte el a dolgot azzal, hogy számára az a legjobb, ha a szüleivel marad.

Elég jól megtanult arameusul, görögül és héberül, és a dolgok természetes menete úgy hozta, hogy ő lett a nemesebb eszményekért lelkesedő názáreti ifjak vezetője. Bár erős testalkatú volt, Jézus mégsem szeretett verekedni, s a barátja, Jákob volt az, aki megértvén Jézus hozzáállását, a védelmére sietett, ha a helyzet úgy hozta. A tizenharmadik életévében

fejezte be a zsinagógai iskolát, és a szüleivel elutazott Jeruzsálembe, hogy ott Izráel polgárává avassák a törvény többi fiával együtt. Jézust először mélyen felkavarták a jeruzsálemi templomban látottak, később viszont már egyenesen szörnyűségesnek találta az állatok leöldösését. A páska-ünnep végén úgy belemerült egy vitába az írástudókkal és tanítókkal a templomban, hogy teljesen megfeledezett a názáreti csoport hazaindulásáról. Aggódó szülei sietve tértek vissza a keresésére s néhány nappal később találtak rá.

Későbbi ifjúi évei

A következő évben történt, hogy József életét vesz-tette egy építkezésen, és így Jézus lett a család egyetlen támasza és vigasza. A későbbi néhány évben a család anyagi helyzete csaknem ellehetetlenült, mert tíz szájat kellett etetnie, de Jézus nem vallott kudarcot. Hosszú órákat dolgozott az asztalos-műhely munkapadja mellett, és mindig igyekezett vigasztalni anyját, amikor az asszony elcsüggedt. Tizenhét éves korában kellett szembenéznie az addigi élete egyik legkomolyabb válsághelyzetével. A zélóták nemzeti mozgalma megpróbálta a tagjai közé vonni, ám Jézus nem volt hajlandó csatlakozni még az öccse, Jakab, valamint anyja unszólása ellenére sem. Az elutasítás keltette általa-

nos ellenérzést csak tovább fokozta, hogy az egyik tehetős polgár felajánlotta, hogy anyagilag támogatná a családot, ha Jézus beáll a zélóták közé. Jézus bátran kitartott a döntése mellett, s elmagyarázta, hogy a meghalt apja családja iránti hűség nem engedi meg a család elhagyását, mert pénzen nem lehet szeretetet venni.

E nehéz idők terhei csak növekedtek Jézus kisöccsének, Ámósznak a halálával. Mária akkor ismerte fel egészen, hogy Jézus a család igazi feje, amikor a gyermeke halála miatti szomorúságukban Jézustól kaptak vigasztalást. A jó példára építő gyermeknevelési módszerei és a családi tanács bölcs vezetése is azt igazolja, hogy Jézus kiváló családfő lett. Jakab munkába állásával már éppen javulni kezdett az anyagi helyzetük, amikor egy újabb kényes helyzet adódott Jézus számára. A fülébe jutott, hogy szerelmes lett belé Rebeka, egy jómódú názareti kereskedőnek, Ezrának a leánya. Amikor Ezra anyagi segítséget ajánlott, amely lehetővé tette volna a megházasodást, Jézus udvariasan közölte vele, hogy nincs az a pénz, amellyel megválthatók lennének az apja családja iránti kötelezettségei. A Rebekával való beszélgetés során őszinte köszönetet mondott, amiért a leány kifejezte az iránta érzett rajongását, s azt is közölte vele, hogy „ez derűvel és megnyugvással fog eltölteni engem egész életemben.” (127:5.5) Majd pedig elmagyarázta neki, hogy ő nem dönthet

szabadon arról, hogy a testvéri és baráti jellegű kapcsolatokon kívül egyéb kapcsolatot létesítsen nőikkel.

A huszonharmadik életévében Jézust megkereste egy damaszkuszi kereskedő, valamint egy üzletemberekből és pénzváltókból álló tizenkét fős csoport, akik rendkívül nagy összeget szándékoztak felajánlani egy vallásbölcseleti iskola alapítására Damaszkuszban. Az alexandriai oktatási központnál is nagyobb iskolát szerettek volna létrehozni. Azt javasolták Jézusnak, hogy nyomban keljen útra és látogassa végig a világ oktatási központjait és így felkészülve vállalja el a tervük kivitelezésének irányítását. Bár Jézus nagy érdeklődéssel hallgatta a nagyratörő tervet, végül nem állt rá a dologra; a tisztán emberi létpályája során ez volt az egyik legnagyobb kísértés, amivel csak szembekerült. A következő évben az alexandriai zsidók öt tisztos képviselője igyekezett rábírni, hogy költözzön a városukba és vállaljon vallási tanítói szerepet, és mindjárt fel is ajánlották neki a központi zsinagóga kántorának helyettesi tisztét. Megrökönyödve és elképedve fogadták Jézus választát, aki nem fogadta el a felajánlott megtiszteltetést.

Jósua utazásai

Huszonhat éves korában Jézus egyezséget kötött Jakab nevű öccsével, melynek része volt az is,

hogy a javítóműhely átadásáért cserébe Jakab késlekedés nélkül teljes anyagi felelősséget vállal a családjáért. A következő évben Jézus hajóépítőként dolgozott a Zebedeus-féle hajóépítő-műhelyben, Kapernaumban. Az itt dolgozó munkások nevezték őt először úgy, mint „a Mester”. A jeruzsálemi páska-ünnepi látogatás idején megismerkedett egy gazdag indiai üzletemberrel, Gonoddal és az ő fiával, Ganiddal. Az indiaiak a Földközi-tenger vidékének bejárására készültek útban Róma felé. Jézust felfogadták Ganid mellé nevelőnek, aki így a következő két évben személyes segédkezést végzett sokféle ember javára.

A názáreti ácsot és a kapernaumi hajóépítőt úgy ismerték az utazások alatt, mint „a damaszkuszi írástudó”, illetőleg „a zsidó nevelő”. A három utazó több várost és szigetet is útba ejtett, ahol Jézusnak bőségesen adódott lehetősége az emberek szolgálására. A hat hónapos római ottilétük során Jézus megismerkedett számos vallási vezetővel. A tanításaikban fellelt igazságokat felszínre hozta, kiemelte és szebb formában tárta eléjük. E figyelemreméltó tanítási módszer jelentőségét mutatja az is, hogy e vezetők közül harmincan kulcsszerepet játszottak később a kereszténység elterjesztésében Rómában. Gonod, Ganid és Jézus látogatást tett a római császárnál, Tibériusznál, hogy a vendégek átadják a császárnak az indiai hercegek üdvözlését. Távozásuk után Tibériusz Jézusra utalva megjegyezte az

egyik szolgájának, hogy „Ha én is olyan királyi testtartású és előkelő modorú volnék, akkor igazi császár lehetnék, nem igaz?” (132:0.1) A Mester életének ezen időszakára úgy lehetne utalni, mint „Jósua, a tanító küldetése”.

Az átmeneti évek

Miután Gonodtól és Ganidtól elbúcsúzott, Jézus visszatért Názáretbe s meglátogatta a családját és eltöltött némi időt a javítóműhelyben is. Nem sokkal később azonban egy nagy karaván haladt át a városon, melynek vezetője súlyosan megbetegedett. Jézus több nyelvet is jól beszélt, s így vállalta, hogy átveszi a helyét. A csoport a Káspi-tenger mellékére tartott, ahol a Mester közelebbről is megismerhette a közel-keleti népeket. Jézus eredményesen és bölcsen tett eleget a vezetői feladatainak. A hazauton elvált a karavántól az Urmia-tónál. Cimboyton, az urmiai vallásbölcseleti iskola igazgatója felkérte Jézust, hogy ő is szólaljon fel náluk, és Jézus meg is tartott huszonnégy előadást „Az emberek testvérisége” tárgyában. Az iskola e karán harmincnál is több vallás vagy vallási csoport képviseltette magát.

A Káspi-tengeri útról hazatérvén Jézus az évből még hátralévő idő jó részét azzal töltötte, hogy beutazta Palesztinát és Szíriát. Az Ember Fia ez után a Hermon-hegyre vonult vissza, hogy felkészüljön a földi mun-

kájának végkifejletére. Jézus hat héten át folyamatosan együtt volt az ő paradicsomi Atyjával. Engedélyt kért és kapott arra, hogy tanácskozhasson Sátánnal, Lucifer képviselőjével, s a lázadó Bolygóherceggel, Kaligasztiával. E lázadók sorozatos ajánlatára és ellenajánlatára Jézus mindegyre csak azzal felelt, hogy „Legyen meg az én paradicsomi Atyám akarata, és téged, lázadó fiam, ítéljenek meg a Nappalok Elődei istenien.” (134:8.7) És amikor az Ember Fia lejött a Hermon-hegyi elvonulásából, a Lucifer-féle lázadás a Sataniában és a Kaligaszti-féle elszakadás az Urantián gyakorlatilag felszámolásra került. A világegyetemi feljegyzések szerint ezen a mozgalmas napon lett a názáreti Jézus az Urantia Bolygóhercege. A hegyen eltöltött idő alatt és a rákövetkező időszakban Jézus komoly változásokon ment keresztül. Az a kevés ember, aki ismerhette őt még a látogatásaiból vagy az utazásai alatt végzett szolgálataiból, most, a nyilvános tanítóként való fellépésekor már alig ismerhette fel benne ugyanazt a személyt.

A nyilvános szolgálatra készülve

A Hermon-hegyről visszatérve, Kr.u. 25 nyarának vége felé Jézus elutazott Jeruzsálembe Zebedeus János kíséretében, hogy részt vegyen az engesztelés napján és a sátoros ünnepen. Ezt követően visszatért a Zebedeus-féle műhelybe. A Mester mindaddig

folytatta a munkát a hajóépítő-műhelyben, amíg Keresztelő János a Jordán folyó mentén felfelé haladva el nem jutott Pella közelébe, amikor is Jézus letette a szerszámaint s azt mondta, „Eljött az én időm” (134:9.8).

Kr.u. 26. január 14-én, az életének harminckettedik évében Jézus két fivérének társaságában megjelent János előtt keresztre, s így vállalt közösséget az akkori idők nemes szívű és őszinte embereivel. Ez a szertartás jelentette az utolsó felvonást az ő tisztán emberi életében az Urantián. Néhány pillanattal Jézus megkeresztelését követően az ő immár Megszemélyesült Gondolatigazítója átadta az Egyetemes Atya üzenetét, miszerint „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” (135:8.6) Az Ember Fia negyven napra visszavonult a pereai hegyekbe, hogy megtervezze a nyilvános működését. Úgy határozott, hogy minden dologban követni fogja az Atya akaratát, tehát szokványos módon fogja élni az életét, vagyis engedelmeskedik a természeti törvényeknek s nem egyezik ki a rosszal.

Megtettesült Teremtő Fiúként Jézus rövidesen felfedezte, hogy állandóan résen kell lennie, hogy elkerülhesse az idő múlásának lerövidítésével összefüggésbe hozható csodák megtörténését (vagyis a természetes folyamatok csaknem pillanatszerű lezajlását); mert amit a Teremtő Fiú kíván és

az Egyetemes Atya akar, az *van*. A kánai menyegzőn való részvétele során Jézus lepődött meg a legjobban az ünneplés közepette, amikor kiderült, hogy a megtisztulási szertartásokhoz használt, nagy kőedényekben tárolt víz borrá változott. Amikor Mária arra kérte, hogy tegyen valamit a kifogyóban lévő borral, látván anyja könnyezését, Jézus arra gondolt, hogy bárcsak segíthetne – és a csoda meg is történt. Az Ember Fia ekkor értette meg igazán, hogy állandóan ügyelnie kell, nehogy a rokonszenv és a sajnálat újabb időrövidítő csodák okozójává váljon. Mindazonáltal több hasonló eseményre került sor a földön teljesített segédkezése alkalmával.

Ennek az évnek a nagy részét Jézus a tizenkét apostolának kiválasztásával, felkészítésével és felszentelésével töltötte. Személyes munkában kellett tapasztalatot szerezniük, mielőtt engedélyezte volna számukra a nyilvános tanhirdetést. A Mester arra oktatta az apostolokat, hogy építő jellegű igazságokat adjanak az embereknek és hagyják, hogy ezek a szellemi valóságok végül kiszorítsák mindazt, ami annál alsóbb rendű. Az egy éves felkészülés és személyes munka időszakának végén Jézus elvitte az apostolokat a Kapernaumtól északra lévő hegyvidékre, hogy felavassa őket. A felavatási beszéd vagy „hegyi beszéd” nagy hatással volt a tizenkettekre, mert megértették, hogy a lényeg az, hogy mivé kell *lenniük* s nem az, hogy mit kell tenniük. A következő szomba-

ton Jézus megint elvitte őket a hegyre, és felszentelte őket arra, hogy a világ minden részébe elvigyék az országról szóló örömhírt.

Üzenete és módszere

A jézusi üzenet középpontjában a szeretet és a szolgálat élő igazságai álltak. A legalapvetőbb valóság-felismerés az életben nem más, mint az Isten Atyaságának tényszerű felismerése. Ebből a felismerésből következik az is, hogy mi mindannyian a mennyei Atya fiai és leányai vagyunk. A legnagyobb megtiszteltetés és a legnagyobb öröm az Egyetemes Atya szerető imádatában található meg; a legteljesebb boldogságunk pedig nem más, mint megtapasztalni a társaink számára való segédkezést, és felismerni, hogy ezzel az Atya Istent is szolgáljuk.

Jézus a legnagyobb hangsúlyt a mennyországra helyezte. Ez az ország egy olyan belső szellemi kapcsolat, melynek központi eleme az Isten Atyaságának és az emberek közötti testvériségnek az igazsága. Ez az Isten uralma az emberek szívében. Az országról mondott jézusi beszédnek egy vége volt: „Az ország bennetek van.” (170:1.13) Az országba való belépés feltételei közé tartozik a hit, az őszinteség, valamint az igazság, a szépség és a jóság iránti vágy. Az ország meghatározó ismérvei:

- „1. Az egyén elsődlegessége.
2. A saját akarat, mint az emberi tapasztalás meghatározó tényezője.
3. Az Atya Istennel való szellemi közösség.
4. Az ember szeretetteljes szolgálatából eredő legmagasabb szintű megelégedettségek.
5. A szelleminek az anyagit meghaladó volta az emberi személyiségben.” (170:4.9-13)

Ez az egybefoglalt üzenet az országról szóló evangélium. Jézus tanítási eszköztára oly gazdag volt, hogy mindig mellőzni tudta az előírt szövegeket és az elkoptatott szólamokat; óvott a tekintélyelvű hitelvektől és a merev tantételektől.

A Mester tanítás-módszertani megközelítése egyszerű, de hatékony volt. Különbféle módszerek mellett alkalmazta a kérdés-válasz eljárást is az elemző gondolkodás és a kreatív eredetiség kibontakoztatására. A példabeszédet Jézus az érdeklődés felkeltésére, az emlékezés képességének fejlesztésére, a dolgok és igazságok láttatására alkalmazta úgy, hogy magukat a dolgokat és igazságokat nem kellett kimondania, s ezzel könnyebben el tudta kerülni az ellenkezéseket, s arra is használta, hogy kiemelje és valódi fényben mutassa meg a mondanivalója központi igazságtartalmát – bár a követői gyakran inkább jelképesen értelmezték a példázatait.

A segédkezése társadalmi vetületének meghatározó elemei a kora vallásos intézményeihez és kulturális gondolkodásához köthetők. Jézus mindaddig a zsinagógában tanított, amíg ezek az imaházak be nem zárultak előtte. A tanításai jobb fogadtatása érdekében igénybe vette a judaizmus vonatkoztatási rendszerét. Ezeket az eredeti felkészítési eszközöket alkalmazva küldte ki a Mester az apostolokat és a tanítványokat kettesével, és vándor hitszónokokként nőket éppúgy tanított, mint férfiakat. Jézus a nőket a férfiakkal egyenlőnek tekintette és így is kezelte őket, s valószínűleg ez volt a szolgálatának a leginkább forradalmi jegye a társadalmi berendezkedés vonatkozásában. A Mester azt tanította az apostolainak és a tanítványainak, hogy az egész ember számára segédkezzenek. Az evangéliumi jó hírek átadása mellett gondozniuk kellett a betegeket és segíteniük kellett az embereknek abban is, hogy az élet problémáival való megbirkózáshoz hatékonyabb eszközökre tegyenek szert. Bár Jézus, a tizenkét apostol, a hetven vándor hitszónok és számos tanítvány kiterjedt segédkezési tevékenységet folytatott és a fellépésük gyakran nagy tömegeket vonzott, mégis kevés jól eltervezett és szakavatottan kivitelezett dologra került sor a Mester alászállási segédkezésében. A Jézus által mondott és tett dolgok közül a legfontosabbakra láthatólag úgy került sor, „ahogy Jézus arra ment” (171:7).

Az evangélium terjesztése

A felavatás utáni napon, vagyis Kr.u. 27. január 19-én Jézus és a tizenkettek elindultak a betszaidai szálláshelyükről, hogy megkezdjék a nyilvánosság előtti működésüket. Az egész év során feltűnésmentesen dolgoztak, folytatták a Keresztelő János által Palesztinában elkezdett munkát. Ebben az időszakban mondta el Jézus az emlékezetes beszédeit a családról, az önuralomról, valamint az imáról és az istenimádatról.

Szamarián áthaladtukban Jézus és az apostolok letáboroztak Jákob kútjánál. Amíg a tizenkettek bementek Sikárba élelemért, egy szamáriai asszony, Nalda érkezett a kúthoz vízért, és Jézus inni kért tőle. Nalda laza erkölcsű nő volt, így arra gondolt, hogy Jézus azért szólította meg, hogy kikezdjen vele, ám a Mester egyenesen az asszony szemébe nézve ráparancsolt, hogy „Asszony, menj el a férjedért és hozd el őt ide.” (143:5.4) Ez észre térítette Naldát, és ekkor már úgy gondolta, hogy valamiféle szent emberrel vagy prófétával van dolga. Már majdnem eljutott odáig, hogy személyes szellemi segítséget kérjen Jézustól, de mégis inkább az istentanra és a bölcsesetre terelte a szót. Amikor Nalda megemléltette a Megszabadító eljövetelét, Jézus a szavába vágott, mondván, „Én vagyok az, akiről beszélt.” (143:5.7)

Ez volt Jézus első egyenes kijelentése a földön az isteni természetével és az isteni fiúi rangjával kapcsolatban. Igaz, hogy e kijelentést egy vitatható jellemű samariai nő előtt tette, de az Ember Fia felismerte, hogy e személy lelke igazán és őszintén vágyott az üdvözülésre.

A nyilvános működésük második évét Kapernaumban kezdték meg, Kr.u. 28 januárjában, s e nevezetes alkalommal 683 beteget és szenvedőt gyógyítottak meg napszálltakor. A testi gyógyulás tömeges megnyilvánulására az emberi és az isteni könyörület eredményeként kerülhetett sor. Jézusnak nem állt szándékában ezen esemény kiváltása, s mivel aggasztotta, hogy a történetek esetleg háttérbe szoríthatják az országról szóló szellemi üzenetét, ezért a tizenkettekkel együtt másnap felkerekedtek és megkezdték az első tanhirdető vándorútjukat Galileában.

A vándor hitszónokok felkészítésére a Próféták új Tanodáját hozták létre az év közepén Betszaidában. A létesítmény 1500 főt befogadó sátorváros volt, melyet Zebedeus Dávid felügyelt. Októberben került sor a második tanhirdető vándorútra, amelyen a 117 újonnan kiképzett vándor hitszónok gyakorlati tapasztalatokat szerezhettek. Közülük csak 75-en tartottak ki és csinálták végig e nehéz segédkezési feladatot. Egyéb tanítások mellett Jézus elmagyarázta a rossz, a bűn és a gonoszság közötti különbséget;

beszért a megpróbáltatás értelméről, a szenvedés megtapasztalásáról, valamint az emberi megelégedettség forrásáról.

Az eseménydús harmadik év

Kr.u. 29 januárjában, vagyis a nyilvános működésük harmadik, eseménydús évének elején Jézus és a tizenkettek, Keresztelő János apostolai, valamint a női vándor hitszónokok testülete megkezdte a harmadik tanhirdető vándorutat. Tiberiásban Jézus beszért a varázslásról és a babonáságról. A fellépésével szembeni ellenállás erősödését jól mutatta Jézus názáreti elutasítása. Miután jóllakatott 5000 embert, s nem volt hajlandó támogatni a belőle királyt csinálni akarók kezdeményezését, sok bizonytalankodó elpártolt mellőle. A Jézus nyilvános segédkezésében nagyobb érdeklődést kiváltó időszakok közül a legváltóságosabb áprilisban kezdődött, Kapernaumban. Óhitű zsidó vezetők küldöttei érkeztek Jeruzsálemből arra az alkalomra, amikor Jézus elmondta a korszos beszédét a zsinagógában. Rámutatott a szellemi korlátoltságukra és kijelentette, hogy ő az Atya által elküldött mennyei kenyér. Az összejövetel azzal fejeződött be, hogy a zsidó vezetők megvádolták, hogy ördögökkel cimborál, amire Jézus azt felelte, „Hogyan képes Sátán Sátánt kiűzni?” (153:4.3) A Szanhedrin május 8-án határozatban tiltotta el

a palesztinai zsinagógákat Jézus és követőinek fogadásától.

Az elfogására Betsaidába tartó szanhedrini hivatalos személyek elől Jézus és az apostolok sietve a Galileai-tó keleti partjára távoztak. Az Észak-Galileán át Fönícia felé tartó útjukon a Mester beszélt az igaz vallás jelentőségéről. Cezárea-Filippi közelében a tizenketek arról nyitottak vitát, hogy a különböző emberek mit gondolnak a Mesterről, mire Jézus őket kérdezte: „De mit mondotok ti, hogy ki vagyok én?” (157:3.5) Simon Péter erre azt kiáltotta: „Te vagy a Megszabadító, az élő Isten Fia.” (157:3.5)

Jézus evolúciós (vagyis nem tekintélyelvi) tanítóként kezdte a segédkezést s utalt magára úgy, mint „az Ember Fiára”, és ilyen minőségben is szándékozott teljesíteni az alászállási küldetését. Az apostolai azonban mindegyre őt tekintették a Messiásnak. Jézus tudta a régebbi tapasztalataiból, hogy nem változtathat a szemléletükön, ezért merészen úgy döntött, hogy kinyilvánítja az isteniségét, megerősíti Péter vallomásának igazságát és egyenesen kijelentette a tizenketek előtt, hogy ő az Isten Fia. Ez volt a földi életének negyedik és egyben utolsó szakasza. Az első a gyermekkorára esett, amikor még alig-alig volt tisztában az isteni származásával. A második a valódi énjét egyre jobban felismerő ifjú életszakasza volt, amikor világosabban megértette az isteni

természetét és az emberi küldetését. A Mester földi tapasztalásának harmadik szakaszát az Ember Fiaként bejárt életpálya alkotta. Ama döntését követően, hogy a segédkezésének utolsó időszakában az Isten Fiaként ismerte el magát, a hatalmának egy új vetülete mutatkozott meg a Mester üzenetében. Most már nem csak úgy tanított mint tanár, hanem úgy is, mint az örökkévaló Atya isteni képviselője. Az Isten Fiaként megmutakozó új személyazonosságát alátámasztotta a Hermon-hegyen megélt s Péter, Jakab és János által tanúsított átlényegülés is.

Az év hátralévő részét a tízvárosi vándorút töltötte ki, valamint Jézus merész megjelenése a jeruzsálemi sátoros ünnepen. Itt beszélt „a világ világosságáról”, „az élet vizéről” és „a szellemi szabadságról” a templomban, és itt mentette meg a házasságtörésen ért asszonyt és leplezte le a vádlói álokoskodását. Magadánba visszatérve a tanítványok egy külön csoportjának alapos felkészítésébe kezdtek, s e tanítványok közül Jézus kiválasztott hetvenet, és felavatta őket. Arra kérte őket, hogy imádkozzanak az aratás Urához még több munkásért, és elmondta nekik, hogy bárányokként küldi őket a farkasok közé, s ezért legyenek bölcssek, mint a kígyók és ártalmatlanok is, mint a galambok.

Egy vagyonos farizeus, egy bizonyos Matadormusz a hetvenekkel együtt akart részesülni a felavatásban,

de amikor Jézus arra bízta, hogy adja a vagyonát a szegényeknek, az ifjú lehangoltan távozott. Később azonban, miután megalapították a jeruzsálemi egyházat, Matadormusz eleget tett a Mester felszólításának, és ő lett az egyház kincstárnoka, de a hetvenek közé való felvételtől ekkor már lekésett.

Decemberben Nátániel és Tamás társaságában Jézus titokban ellátogatott Jeruzsálembe a templomszentelés ünnepére. Jerikó környékén járva a Mester beszédbe elegedett az üdvözülésről egy törvénytudóval. Amikor egyetértésre jutottak abban, hogy az örök élet elnyerése szempontjából nem közömbös dolog az a két parancsolat, hogy az ember szeresse az Istent és szeresse a szomszédját, a törvénytudó megkérdezte Jézustól, remélve, hogy összezavarhatja, hogy „[K]icsoda az én szomszédom?” (164:1.2) Jézus válaszul elmesélte a jó szamaritánus történetét, és arra kérte a bosszús törvénytudót, hogy maga feleljen meg a kérdésére. Jeruzsálemben, a templom közelében Jézus meggyógyított egy vak koldust, egy bizonyos Jósiást, mégpedig éppen a szombatünnep napján, ezzel akarván felhívni magára a zsidó vezetők figyelmét. A Szanhedrin még aznap össze is ült, semmibe véve a működési szabályukat, és többször is kihallgatta Jósiást. A férfi végül türelmetlenül így felelt nekik: „Hogy bűnös-e az az ember, azt nem tudom; csak egy dolgot tudok – azt, hogy eddig vak voltam, most viszont látok.” (164:4.9) (...) „Esetleg ti

is az ő tanítványaivá akartok válni?” (164:4.10)
S a Szanhedrin ülését a kitört felfordulás miatt már nem lehetett folytatni.

A pereai küldetés

Kr.u. 30. január 3-án Abner, a hetvenek vezetője összehívta a társait, hogy mielőtt elindulnak Perea városaiba és falvaiba, még meghallgassák az utolsó intelmeket. Jézus, a tizenkét apostol, valamint a női testület is segédkezett a pereai küldetésben. Ebben az időszakban beszélt a Mester „a jó pásztorról”, „az angyali seregekről”, „az Isten országáról” és „a költségek számbavételéről”. Elmondta a példázatait az ostoba gazdagemberről, a nagy lakomáról, az elveszett fiúról, a ravasz intézőről, valamint a minákról. Pereában végezték a legkiterjedtebb hitterjesztői munkát egész Palesztinában, és itt nyerték meg a legtöbb felsőosztálybeli embert az evangéliumnak.

Az apostolaival és tanítványaival a vagyonról folytatott beszélgetések során a Mester utalt a mezők liliomaira s emlékeztette a hallgatóságát arra, hogy az Atya törődik a teremtményeivel, és megnyugtatta őket, hogy ha életüket az országért való munkálkodásnak szentelik, akkor minden valós szükségletük kielégítést fog nyerni. A nagyobb dolgokat keresve meglelhetjük velük együtt a kisebb dolgokat is.

Figyelmeztette őket, hogy kemény megpróbáltatások várnak rájuk, és hogy nem azoké az üdvözülés, akik az Atya akaratának megcselekedéséhez szükséges őszinte odaadás árát nem hajlandók megfizetni. Az ezen életben elől és kivételezett helyen állók közül sokból utolsók lesznek; és gyakran lesznek elsők azokból, akik a világi mércék szerint ma hátul állnak.

Február 26-án, vasárnap későeste Jézusnak üzenetet hoztak Máriától és Mártától, hogy Lázár súlyosan megbetegedett. Egy pillanatnyi elgondolkodás után Jézus azt mondta a betániai hírvivőnek, „E betegség nem igazán halálos. Ne kételkedjetek abban, hogy hasznára lesz az Isten dicsőítésének és a Fiú felmagasztalásának.” (167:4.1) Amikor Jézus és apostolok megérkeztek Betániába csütörtökön, azzal fogadták őket, hogy Lázár vasárnap meghalt.

A zsidó vezetők a nyilvános működésének egész ideje alatt azt akarták Jézustól, hogy adja jelét annak, hogy valóban az Atyától jött. Ekkor került sor az isteni hatalom legnagyobb megnyilvánulására Mihálynak a názáreti Jézusként való alászállása során: ez volt Lázár holtából való feltámasztása. Izrael vallási hatóságainak az elutasítást megalapozó, mindenre kiterjedő kifogásait és a kétségeiket mindez szertefoszlatta. Másnap a Szanhedrin újból összeült megvitatni a korszakos kérdést: „Mit csináljunk a názáreti Jézussal?” (168:3.2) A Lázár feltámasztása által bennük

kiváltott félelem arra sarkallta ezeket a vallási és világi vezetőket, hogy határozatban rendeljék el Jézus haladéktalan kivégeztetését, mégpedig tárgyalás nélkül, amire addig még sohasem volt példa. Izráel létét fenyegetőnek nyilvánították Jézust.

Az utolsó jeruzsálemi tanítások

Jézus és az apostolok visszatértek Betániából Pellába, hogy ott folytassák működésüket március folyamán. Kr.u. 30. március 31-én, pénteken visszamentek Betániába, s ott készültek fel Jézus földön töltendő létének utolsó hetére, melynek Jeruzsálemben kellett lezajlania. A vasárnap délutáni (virágvasárnap) úgynevezett diadalmas jeruzsálemi bevonulása számárháton Zekarjahu azon kijelentésére utalt, miszerint az üdvözülés és a béke hírnöke így fog megérkezni. Hétfőn délelőtt Jézus merészen megtisztította a templomot az áldozati állatoktól és a pénzváltóktól, utána pedig beszélt az összegyűlt tömeghez s előadta a két fiúról, a távollévő földbirtokosról és a lakodalmas ünnepről szóló példabeszédeit.

Kedden reggel a Mester találkozott az apostolokkal, a női testülettel, valamint nagyjából kéttucatnyi jeles tanítvánnyal Simon házában, ahol igyekezett felkészíteni őket az előttük álló eseményekre, és a vezetésével beszélgettek az isteni megbocsátásról is. Jézus

később, a templomban egy sor kérdést kapott a zsidók vezetőitől a feltámadással és a nagy parancsolattal kapcsolatban. Délben harminc görög tanítvánnyal találkozott, és röviddel két óra után érkezett meg a templomba, hogy elmondja az utolsó templomi beszédét. Ebben leginkább arra tett kísérletet, hogy megmutassa az Atya szeretetét az ő népének, ám a zsidó vezetők annak ellenére elutasították, hogy Jézus ékesszólóan figyelmeztette őket az általuk elkövetendő hatalmas hibára. Este a Mester beszélt az apostoloknak Jeruzsálem közelgő pusztulásáról, arról, hogy ő és az Atya az igazságnak egy még teljesebb kinyilatkoztatását fogja elküldeni a világunknak, és hogy ő maga egykor majd hatalommal tér vissza a világunkra.

A szerdai napokat Jézus és az apostolok a pihenésnek és a kikapcsolódásnak tartották fent, és ezen a szerdán a Mester arra készült, hogy egymagában elvonul a hegyekbe, hogy együtt lehessen az Atyával. Amint éppen indulni készült, egy legény, a neve János Márk, állt elébe az ebédes kosárral, és tapintatosan, de elszántan kérte, hogy vele tarthasson. A történetek hatására beállt csöndet megtörve Jézus azt mondta Jánosnak: „Mivel teljes szívedből szeretnél velem tartani, nem tagadhatom meg tőled.” (177:1.2) Ez az esemény úgy vált ismertté a világegyetemben, mint „a nap, amelyet egy fiatalember az Istennel töltött a hegyekben.” (177:1.3)

Karióti Júdás egy időre elvált a csoporttól, mert Kajafás főpap házában volt találkozója. Előző nap arról beszélt néhány rokonának és szaduceus barátjának, hogy keresi a módját a mozgalomból való méltóságteljes kilépésnek, és emezek biztosították is, hogy a mozgalommal való szakítását nagyra értékelik majd s nagy megtiszteltetésben fog részesülni a Szanhedrin részéről. Júdás meg volt sértődve, amiért Jézus nem ismerte el kellőképpen az ő tevékenységét és nem adott neki magas rangot. Kajafás a templomórség kapitányához küldte Júdást, ahol egyeztették Jézus kézre kerítésének terveit, melyet csütörtök estére időzítettek. Júdás árulása egy olyan ember gyáva cselekedete volt, aki csak a saját biztonságára és a dicsőségszerzésre tudott gondolni.

Jézus a csütörtököt, vagyis az emberi életének utolsó teljes napját az apostolaival és néhány hűséges tanítványával töltötte. Egyebek mellett beszélt nekik a fiúi rangról és az állampolgári helyzetről, rámutatva, hogy nem összeegyeztethetetlen a szellemi országban vett fiúi rang és a polgári államban viselt állampolgárság. Az előzetes egyeztetések szerint este találkoztak János Márk otthonának felsőszobájában, ahol Jézus megindító módon tanította őket alázatra és szolgálatra azzal, hogy megmosta az apostolok lábát. A Mester itt honosította meg a megemlékezési estebéd szokását, ahol az emberek az Igazság Szellemét jelképező áldomást isznak, és vesznek az emlé-

kezés kenyereből, mely pedig Jézusnak az emberek között töltött alászállását jelképezi, vagyis az Atya és a Fiú egyesített életére, mint ajándékra utal. Jézus e jelképeket úgy használta fel nagy szellemi igazságok tanításához, hogy a követői ne nagyon tudjanak pontos értelmezést adni a szavainak.

A megemlékezési estebédet követően, miután Júdás otthagya őket, Jézus beszélt „az új parancsolatról” és „a szőlőtőről és az ágakról”, és megígérte, hogy miután megkapta a világegyetemi főhatalmat az Atyától, elküldi az Igazság Szellemét az egész világunknak. Még elmondta az apostoloknak szánt utolsó intelmeit és figyelmeztetéseit, majd mind elhagyták a felsőszobát s a Getszemáni táborba tíz óra körül érkeztek meg. Jézus elvitte a tizenegy apostolt az Olajfák hegyének egyik lapos sziklájához, letérdeltette őket maga körül, s imájában felszentelte őket mint képviselőit a világ számára, és a mennyei Atya gondjára bízta őket.

Péter, Jakab és János kivételével mindenkit nyugovóra küldött, majd ő a három apostollal elvonult egy közeli szurdokba imádkozni. Jézus egy kőhajításnyira eltávolodott az apostoloktól, s leverten és szomorúan igyekezett vigaszt találni az Atyánál. Kétszer is visszatért a három elcsigázott apostolhoz, hogy felkeltse őket, majd ismét a mennyei Atyájához fordult így imádkozva: „Most, ó, Atyám, ha e pohár nem

múlik el, akkor kiiszom. Ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen meg.” (182:3.4) A Mester ezután felébrésztette az apostolokat, és elmondta nekik, hogy elérkezett az idő, amikor az Ember Fiát elárulják és az ellenségei kezére adják.

Az elítélés és a keresztre feszítés

Amikor Júdás a templomi őrség és a római katonák hatvanfős csoportja társaságában megérkezett, Jézus már várta őket. Bár Jézus egyértelműen megmondta, hogy ő az, akit keresnek, Júdás mégis közeledni akart hozzá, hogy áruló csókkal illesse a homlokát. Miután a katonák elfogták és megkötözték Jézust, a római törvények szerint megengedték Jánosnak, hogy elkísérje, Péter pedig távolról követte őket. A foglyot Annás házába vitték s ott tartották mintegy három órán át, hogy a Szanhedrinnek legyen ideje összeülni. Ezalatt Pétert, akit beengedtek az udvarba, az egyik szolgálólány megvádolta azzal, hogy ő is Jézus követője, melyet Péter háromszor is tagadott. Hajnalban az őrök átkísérték Jézust Kajafás házához, a Szanhedrin bíróságának ülésére.

Annás a Szanhedrin azon vádját fogalmazta meg Jézus ellen, hogy ő egy veszélyes csaló, megszállott felforgató, és varázslást is tanít, mert azt ígérte, hogy új templomot emel anélkül, hogy a kezét használná. Kajafás durván az tudakolta Jézustól, hogy vajon ő

volna-e a Megszabadító, az Isten Fia. Amikor Jézus elismerte, Kajafás dühbe gurult, megszaggatta a felsőruháját, és követelte Jézus keresztre feszítését.

A zsidó törvények szerint a halálos ítélet kiszabásához a bíróságnak kétszer kellett összeülnie, rendszerint nem azonos napon, ezért az ülésen egy órára szünetet rendeltek el. Ezalatt Jézus a templomórség felügyelete alatt volt, akik gúnyolták, leköpték és kegyetlenül megverték. A felháborodás irtóztató hulláma söpört végig egy egész világegyetemen, ugyanis a mennyei értelmek tanúi lehettek, hogy szeretett Uruk miként veti alá magát megaláztatásnak eme goromba és tudatlan emberek részéről.

Öt óra harminckor a bíróság megint összeült, és megfogalmazta azokat a vádakot, melyekkel Pilátust kívánták meggyőzni. Azzal vádolták Jézust, hogy felforgatást végez a nép körében és lázadásra bujtogat; állították, hogy arra bízattja az embereket, hogy ne fizessenek adót a császárnak; és hogy királynak mondja magát s ezzel felségsértést követ el a császár ellen. Röviddel hat óra után állították Jézust Pilátus elé. Pilátus többször is kikérdezte őt, s rájött, hogy a zsidók vezetői által megfogalmazott vádak csak rágalmak. Némi gondolkodási időt szeretett volna nyerni, ezért átküldte Jézust Heródeshez, Galilea negyedek fejedelméhez, aki a páska-ünnepre érke-

zett Jeruzsálemben. Jézus nem volt hajlandó válaszolni a Heródes által feltett számos kérdés egyikére sem; így aztán Heródes, miután gúnyt űzött Jézusból, visszaküldte őt Pilátushoz egy viseltes, bíborszínű királyi palástba öltöztetve. A helytartó úgy igyekezett szabadulni a kínos helyzetből, hogy megadta a zsidóknak a választás lehetőségét, hogy a rablógyilkos Barabbás vagy Jézus nyerje vissza a szabadságát. Amikor a zsidók vezetői Barabbást választották, a gyáva Pilátus teljesítette is a követelésüket, miután képletesen mosta kezeit a hozzájuk tapadó ártatlan vér miatt. A mennyei sereg azzal a minősítéssel számolt be erről az eseményről, hogy „Pilátus áll perben Jézus előtt.” (186:2.6) Amikor Pilátus a tömeg elé vezettette a megkorbácsolt Jézust és azt kiáltotta, „Íme, az ember!” (186:2.11), a világegyetem azt visszhangozta, hogy „Íme, az Isten és az ember!” (186:2.11)

Júdás még aznap a Szanhedrin elé járult, mert arra számított, hogy dicséretet kap a tettéért és elnyeri a méltó jutalmát. Ehelyett egy szolgáló várta a tanácsstermen kívül s átadott neki egy erszényt harminc ezüstpénzzel – ami megfelelt egy egészséges rabszolga árának. Júdás elképedt és hüledezett. Visszarohant a templomba, átküzdötte magát az ajtónállón és azt kiáltotta, hogy „Vétkeztem annyiban, hogy ártatlan vért árultam el.” (186:1.4), s ezzel a padlóra hajította az ezüstöket. A rossz cselekedetének má-

mora és bódulata ekkorra már elillant. A legteljesebb kétségbeesésében Júdás elment a Hinnom-völgybe, felmászott a meredek sziklákra, ott az övének egyik végét egy kisebb fához kötötte, a másikat meg a nyaka köré, s levetette magát a mélységbe. Júdás megtapasztalta a bűn valódi természetét.

Nem sokkal kilenc óra előtt azon a végzetes pénteki napon, vagyis Kr.u. 30. április 7-én kivitték Jézust a Golgotához és két latorral együtt keresztre feszítették. Az alkotó szellemi gyarapodás ezen elvesztetett lehetőségének természetes folyományként negyven évvel később, Jeruzsálem ostroma során a Golgotán ezer és ezer kereszt emeltetett, melyeken a zsidó nép legjava veszett oda, s ez bizony szörnyűséges aratása volt az e napon elvetett magoknak.

A halál órájának közeledtével Jézus emberi elméje a héber szentírások több szakaszának ismételtetésébe kezdett. Kívülről tudta a huszonkettedik zsoltár első verssorát is, „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (187:5.2) Jézus nem érezte úgy, mintha az Atya elhagyta volna, és szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy életét addig is és ekkor is az Atya akaratának megfelelően élte, illetőleg éli. Röviddel három óra előtt Jézus azt kiáltotta, „Atyám, kezedbe ajánlom szellememet.” (188:3.4) Látván Jézus nemes halálát, a római centurió a mellkasára csapott és azt mondta, „Ez valóban igaz ember volt; ő valóban

az Isten Fia kellett, hogy legyen.” (187:5.5)

Bár Jézus kereszthalála nem áldozat volt egy haragvó Isten megbékítésére, és bár a vezekléssel és az engeszteléssel kapcsolatos kezdetleges felfogások is tévesek, mégis, a Mester ilyenképpen végbe ment halálának nagy jelentősége van, sok igazság és erő hozható vele kapcsolatba. Jézus nem váltságfizető vagy megváltó, hanem megmentő. A kereszt a legfelsőbb és végső kifejeződése az Isten szeretetének az ember iránt, s a kegyelmének megható kinyilatkoztatása még azok számára is, akik az elpusztítására törtek. Jézus a keresztet örök győzelmi jelképpé tette, mégpedig a szeretetnek a gyűlölet felett, az igazságnak a rossz felett aratott diadala jelképévé. A tér világain élő halandók milliárdjainak, akik már majdnem feladták az erkölcsi küzdelmüket és a hitbéli harcukat, elegendő még egy pillantást vetniük Jézusra a kereszten, s erőt gyűjthetnek az örökkévalósági kalandhoz. A Mester kereszthalála az Atya örök szeretetéről és a Fiú végtelen irgalmáról alkotott felfogásunkat hozza elő és állítja előtérbe, s hirdeti ezeket az egyetemes igazságokat a világegyetemben.

A feltámadás és a felemelkedés

Az alatt a másfél nap alatt, amíg Jézus halandói teste a sírban feküdt, az ő Megszemélyesült Igazítója arról

biztosította az összegyűlt mennyei seregeket, hogy nem tehetnek semmit a Teremtő-atyjuk életbe való visszahozásáért. Kr.u. 30. április 9-én, vasárnap korahajnalban három óra után két perccel Jézus feltámadott morontia alakja és személye előjött a sírból. A főangyalok vezetője engedélyt kapott Gábrieltől a még a sírban nyugvó test anyagi lebontására. Amikor a mennyei lények elgördítették a követ a sír bejárata elől, a templomórség emberei és a római katonák ijedtükben szétszaladtak.

Hajnalban a magadáni Mária és négy másik asszony érkezett a sírhoz, remélve, hogy megfelelőbb olajkezetet tehetnek Jézus testére. Itt találkoztak a feltámadott Mesterrel, s azt a feladatot kapták, hogy tájékoztassák az apostolokat – közöttük Pétert is – a feltámadásáról. Amikor Péter meghallotta, hogy őt külön megemlítette a Mester, kirohant Illés Márk házának felsőszobájából és kiment a helyszínre Jánossal a nyomában. Meglepve és értetlenül fogadták az üres sír látványát. Az apostolok mindaddig nem hitték el, hogy mások valóban beszéltek Jézussal, amíg a kilencedik megjelenése alkalmával előttük is meg nem mutatkozott vasárnap este a felsőszobában.

Vasárnap reggel Zebedeus Dávid összegyűjtötte a hírvivői csapatának huszonhat tagját, és minden lebeszélési kísérlet ellenére kiküldte őket a hírrel,

miszerint „Jézus feltámadt a holtából; a sír üres.” (190:1.5) Jézus összesen tizenkilenc alkalommal jelent meg a hívek előtt, s így látta őt többek között Abner, Lázár és százötven hívő Filadelfiában április 11-én; Rodan és nyolcvan görög és zsidó követő Alexandriában április 18-án; ötszáznál is több hívő Betszaidában április 29-én; valamint Nalda és hetvenöt szamariai hívő Sikárban május 13-án.

Jézus legemlékezetesebb megjelenéseinek egyike az volt, amikor meglátogatta az apostolait a Galileai-tó partján április 21-én. E találkozás alkalmával a halászó apostolok százötvenhárom nagy halat fogtak, amikor ott vetették ki a hálójukat, ahol Jézus mutatott, és a Mester itt adott tanácsot mindegyiküknek, amikor kettesével sétálni vitte őket a parton. Jézus háromszor kérdezte meg Pétertől, aki időközben az apostolok vezetője lett, hogy szereti-e őt. Miután Péter biztosította Jézust a szeretetéről, a Mester többször is felhívta a figyelmét a pásztori felelősségekre s ezzel zárta a mondandóját: „Tápláld a bárányaimat. Ne hagyd el a nyáját. Mutass példát és ösztönzést minden pásztorársadnak. Úgy szeresd a nyáját, ahogy én szerettelek téged és szenteld magad az ő jólétüknek, ahogy én a te jólétednek szenteltem az életemet. És kövess engem egészen a végsőig.” (192:2.4)

Május 18-án, csütörtökön korareggel, ahogy

az apostolok épp reggelizni készültek Márk házában a felsőszobájában, Jézus utoljára jelent meg a földön morontia személyként. További útmutatásokat adott nekik, majd felvitte őket az Olajfák hegyére. Itt, ahogy az apostolok körülötte térdeltek, a Mester arra utasította őket, hogy hirdessék az országról szóló jó híreket a föld legtávolabbi szegletében is. Utolsó szavai ezek voltak: „Szeretetem rátok vetül, szellemem veletek lakozik és békém veletek marad. Búcsúzom.” (193:5.2) S ezzel eltűnt a szemük elől.

Az Igazság Szelleme

A Jézus mennybemenetelét követő csütörtök délelőtt Péter összehívta Jézusnak a Jeruzsálemben élő vezető tanítványait, és tíz óra harmincra százhuszan gyűltek össze a felsőszobában. Péter felkavaró beszámolót tartott a jézusi búcsúüzenetről, és a tizenegy apostol Mátyást választotta Júdás helyére, a pénztárosi feladatok ellátására. Egy óra tájban, amikor épp imádkoztak, arra lettek figyelmesek, hogy valamiféle különös jelenléte érzékelnek a helyiségben. Új szellemi öröm és bizodalom töltötte el őket, s vele együtt erős készletést éreztek az országról szóló evangélium hirdetése iránt.

Péter felállt és kijelentette, hogy ez nem lehet más, mint az Igazság Szellemének kiáradása, melyet a Mester megígért, és javasolta is, hogy menjenek el

a templomba és fogjanak hozzá a rájuk bízott jó hírek terjesztéséhez. Két óra körül éppen ott állt Péter, ahol a Mester utoljára tanított a templomban, és az apostol szenvedélyes szónoklatának eredményeként kétezernél is több lelket nyertek meg az országnak. A zsidók vezetői elképedtek az apostolok vakmerőségén. Ezen a napon lett a Krisztus Mihály által elküldött Igazság Szelleme minden ember személyes ajándéka. Mindörökre igaz, hogy „[a]hol az Úrnak szelleme, ott a szabadság.” (194:3.5) Az igazi vallás így kiszabadult a papok és mindenféle szent osztály fogságából, és valóságosan nyilvánul meg minden egyes ember lelkében. Ez a Szellem azt mondja, hogy „[m]inden emberi tudás közül az bír a legnagyobb értékkel, hogy az ember megismerje Jézus vallási életét és hogy miként élte azt.” (196:1.3)

AZ URANTIA KÖNYV

A történelem e meghatározó pillanatában, amikor az emberiség választási lehetőség előtt áll, amikor óriási lehetősége van a jónak és a rossznak is a megmutatkozásra, megint csak olyan kinyilatkoztatási ajándékot kaptunk, mely az emberiséghez szólva azt mondja, „Ez a helyes út”. (34:7.8) A Jézus által megígért teljesebb kinyilatkoztatás, vagyis az Ötödik Korszakos Kinyilatkoztatás az *Urantia könyv* alakjában érkezett meg hozzánk. Átfogó és egységes képet

mutat a fejlődés és a kinyilatkoztatás dinamikus kölcsönhatásáról. Lenyűgöző beszámolója mellett új és teljesebb képet rajzol az Istenségről és a valóságról. Az *Urantia* könyv készíti elő a terepet a megszületendő új korszaknak.

Az *Urantia* Írásokat számos mennyei személyiség készítette, s az írások angol nyelven öltöttek anyagi alakot az 1930-as években. „A Fórum” elnevezésű chicagói csoport kapta az írásokat, és a kinyilatkoztatók arra utasították őket, hogy alaposan tanulmányozzák át az *Urantia* Írásokat. Hetven egyén vállalkozott ennek a komoly munkának az elvégzésére, és folytatták is a módszeres elemzést mintegy húsz éven át, amikor végre engedélyt kaptak az írások kiadatására. Az *Urantia* könyv 1955. október 12-én jelent meg angol nyelven.

Az *Urantia* könyv olyan istenképet tár elénk, amely minden korábbi bolygói ismeretet meghalad. Jóllehet az emberi elme által alkotott lehető legmagasabb rendű teremtményi felfogás szerint az Isten a mi mennyei atyánk, az Ötödik Korszakos Kinyilatkoztatás teljesebbé teszi, gazdagítja az istenképünket. Az Isteniségben feltétlen egység van, de ez a Valóság végtelenül összetett.

A Valóság Forrásai

A Végleges Valóság alapjait a Végtelenség Hét Abszo-

lútja alkotja. Szerepük alapvető fontosságú, és ők mindig is léteztek. A Végtelenség Abszolútjai képezik azt az alapot, amelyből minden teremtésrész – legyen az múltbeli, jelenbeli vagy jövőbeli – ered. Ezek az Abszolútok:

1. Az Első Forrás és Közepont – az Egyetemes Atya.
2. A Második Forrás és Közepont – az Örökkévaló Fiú.
3. A Harmadik Forrás és Közepont – a Végtelen Szellem.
4. A Paradicsom Szigete – minden világegyetemi energia és gravitációs szabályozás forrása.
5. Az Istenségi Abszolút – a világegyetemi ok-okozati viszony és a személyes kibontakozás lehetőségének forrása.
6. A Korlátlan Abszolút – a világegyetemi nyugó-reagáló és végtelen válaszadási lehetőségek forrása.
7. Az Egyetemes Abszolút – a világegyetemi egység és szerves rend forrása.

A Háromság

Amint azt a beszámolóink elején is jeleztük, az Első Forrás és Közepont elsődleges jelentőségű a teljes

valóság szempontjából, és azt csak akarat korlátozza; ő a teremtésösszesség Egyetemes Atyja. Az Isten szellem, és úgy kell elképzelnünk őt, mint minden dolog teremtőjét, szabályozóját és megtartóját. Ő végtelen, örökkévaló, pártatlan, igazságos, szerető, irgalmas, mindenható, mindenütt-jelenvaló és mindentudó. Az Isten személy, aki megismerhet és aki megismerhető; személyiség és még végtelenszer több is. Az Atya Isten a személyiség adományozója, és ő a forrása a világegyetemi személyiség-gravitációs körnek (mely minden személlyel kapcsolatot tart és vonz is mindannyiunkat). Az Atya egy szilánkja, a Gondolatigazító ott lakozik az emberi elmében, és ezen a bennünk lakozó jelenléten keresztül személyes, bensőséges kapcsolatba kerülhetünk Istennel.

Az Örökkévaló Fiú a teremtésösszesség szellemi középpontja és igazgatója. A Fiú abszolút személyiség s ő nyilatkoztatja ki az Isten szeretetét a világegyetemek mindenségének. Az Örökkévaló Fiú az Isten Szava, s az ő jellemének legfőbb ismérve az irgalom. Az Atyához hasonlóan a Fiú is igyekszik a lehető legtöbbet átadni magából az ő mellérendelt és alárendelt Fiainak. Az Örökkévaló Fiú szellem-gravitációs vonzása jelenti a továbbélő halandók paradicsomi felemelkedésének titkát.

A Végtelen Szellem a Cselekvő Isten, az Együttes

Cselekvő, aki az Egyetemes Atyának és az Örökkévaló Fiúnak az akaratát hajtja végre. A Szellem Isten abszolút elme, és ő felel az elme adományozásáért és a szellemi segédkezésért a teremtésösszesség számára. Az Együttes Cselekvő az energia alakítója. A Szellem jellemének leglényegesebb vonása a segédkezés, és ő a forrása az abszolút elme-gravitációs körnek (mely kapcsolatot létesít az elmével és segédkezik nekik) a világegyetemek mindenségében. A paradicsomi Háromság segédkezése összehangolt: „Az Atya Isten szereti az embereket; a Fiú Isten szolgálja az embereket; a Szellem Isten az Atya Isten megtalálásának egyre feljebb jutást hozó kalandjára készíti a világegyetem gyermekeit a Fiú Istenek által a Szellem Isten kegyének segédkezésén keresztül kijelölt utakon.” (3:6.8)

A paradicsomi Háromság olyankor, amikor Háromságként működik, nem pusztán a Háromságot alkotó három személy társasága, hanem egyedi és abszolút Istenség-valóság. A Háromság többé-kevésbé nem-személyes minőségben gyakorol felügyeletet, vagyis úgy működik, mint igazságos bánásmód, teljességet mutató magatartás, világegyetemi cselekvés és mindenségrendi felügyelet.

A jövőbeli Istenség-megnyilatkozások

A mindig is létezett paradicsomi Háromság mellett

vannak olyan, a téridő mai és eljövendő korszakaiban ténylegesülő Istenség-személyiségek, akiknek léte végtelen a teljes jövőbeli örökkévalóságban. Ezen kifejlődő Istenségek közül az első a Legfelsőbb Isten. Ő a véges idő és tér ténylegessé váló Istene. A Legfelsőbb nem más, mint az evolúciós tapasztalás teljességének megszemélyesülése; úgy növekszik, ahogy a fejlődő világegyetemi személyek eléri az istenszerűséget. Ez a felfogás nagyon hasonlít azokhoz a korunkbeli nézetekhez, amelyeket Jung, Tillich, Teilhard de Chardin és Whitehead alkotott az istenségről; és lényegében megegyezik a hagyományos istentanban megtalálható „immanencia” megközelítésű istenképpel. A Legfelsőbb a katalizátora minden világegyetemi növekedésnek; a Legfelsőbb Istennel kapcsolatban tenni kell valamit és lenni kell valamivé. A jelenlegi véges világegyetemi korszak végén a Legfelsőbb Lény fog működni a Nagy Világegyetem tapasztalás által fejlődő uraként.

Az örökkévaló jövőben a tapasztalás által fejlődő Istenség további megnyilatkozásaira fog sor kerülni a Végleges Isten személyében, és a világegyetemi történelem betetőződésekor megvan a lehetősége az Abszolút Isten megjelenésének is. *Az Urantia könyv* szerzői foglalkoznak azokkal a feltételekkel, amelyek az ilyen események megtörténéséhez szükségesek, ám nem időznek túl sokáig ennél a megtapasztalható dolgoktól oly távol eső tárgykör elemzésénél.

A világegyetemek mindensége

A fentiekben röviden már utaltunk arra a szerves egységbe rendezett világegyetemre, amelyben élünk. Ezt a mindenségtant most valamivel részletesebben mutatjuk be. Egy hatalmas mindenségrendben élünk. E kiterjedt teremtésösszesség közepén található a Paradicsom Szigete. A Sziget óriási ellipszis alakú anyagi teremtésrész, s ez egyúttal szellemi lakóhely is. A Központi Sziget a gravitációs középpontja a világegyetemek mindenségének s innen származik mindenféle valóság – a szellemi, az elme- és az anyagi energia, az élet és a személyiség. A Paradicsom anyagi szépsége tökéletes, szellemi tündökléssége pedig minden halandói képzeletet felülmúl. A Paradicsom Szigetét hat egyközepű, elliptikus teremtésrész övezi, melyek közül az első a Havona, a központi világegyetem egymilliárd tökéletes mintavilága.

A Paradicsomot és a Havonát hét evolúciós felsőbbvilágegyetem övezi. Minden egyes felsőbbvilágegyetemet a Hét Tökéletes Szellem egyikének hatása ural, akik a Végtelen Szellem elsőfajú teremtményei. A felemelkedő halandó a teljes örökkévalóságban mindvégig magán viseli az eredetének felsőbbvilágegyetemi uralkodó Tökéletes Szellem jegyeit. A hét felsőbbvilágegyetem mindegyikét

a Nappalok Elődeinek nevezett háromsági eredetű lények irányítják, mégpedig felsőbb-világegyetemenként hármásával.

A Paradicsom Szigete, a Központi Világegyetem, valamint a hét evolúciós felsőbb-világegyetem a jelenleg lakott világegyetemek mindenségének képezik részét; ezeket együtt úgy nevezik, hogy a Nagy Világegyetem. A Nagy Világegyetemet négy hatalmas külső térszint veszi körül. Ebben az éppen szerveződő, elképesztően nagy teremtésrészben található rengeteg bolygó ma még nem lakott, de egy napon kétségkívül benépesülnek majd. Egyes mennyei bölcselők feltételezik, hogy a negyedik külső térszinten túl egy örökké táguló, végtelen világegyetem lehet kialakulóban. A világegyetemek eme teljes mindenségét nevezik Világmindenségnek.

Mi a hetedik felsőbb-világegyetemben, az Orvontonban élünk, melynek központja az Uversza. A Tejútrendszer alkotja az Orvonton magját. A felsőbb-világegyetemet tíz nagyövezetre osztják. Minden egyes nagyövezet száz kisövezetből áll; és minden kisövezet száz helyi világegyetemet foglal magába. A mi helyi világegyetemünkben, a Nebadonban nagyjából tízmillió lakott bolygó lesz, amint a teremtése befejeződik. Ennek központi világa a Szalvington. A Nebadonnak is – mint minden helyi világegyetemeknek – száz csillagvilága van. A mi csillagvilágunk,

a Norlatiadek a hetvenedik a Nebadonban, s a központi világának neve Edentia. A csillagvilágokat három-három helyi világegyetemi Vorondadek Fiú irányítja, akik úgy ismertek, mint a Fenségesek. A Lucifer-féle lázadás miatt a Norlatiadek Fenségesei fokozott figyelemmel kísérik az Urantia fejlődését.

A csillagvilágokat száz csillagrendszerre osztják; a mi csillagrendszerünk, a Satania, a huszonnegyedik a Norlatiadekben, és a központi világot Jerusemnek nevezik. A már befejezett teremtésű csillagrendszerek mindegyikében ezer lakott világ lehet. A Satania jelenleg 619 lakott bolygót számlál. Világunk, az Urantia, a 606. a Sataniában. A csillagrendszereket helyi világegyetemi Lanonandek Fiak kormányozzák, akik Csillagrendszer Fejedelem néven ismeretesek. A csillagrendszerünkben lezajlott Lucifer-féle lázadás szomorú történetéről és az új Csillagrendszer Fejedelem, Lanaforge beiktatásáról a fentiekben már beszámoltunk. Az Ötödik Korszakos Kinyilatkoztatás a világunk helyreállítására irányuló folyamatok felgyorsításának jele, melyet az indított el, hogy Krisztus Mihály a mi világunkat választotta alászállása színhegyéül mintegy kétezer évvel ezelőtt.

A felemelkedési létpálya

A fentiekben rövid bepillantást engedtünk az istenség és a valóság teljesebb leírásába, s láttattuk vala-

melyest a Világmindenség tágabb, ám szerves egységre rendezett látképét. Láttuk fentről lefelé és a középpontjától kifelé ábrázolva; most pedig nézzük végig lentől felfelé. E nézőpontból való szemlésre felkészülésül figyelembe kell venni, hogy a nagy világegyetem szellemi mindenségtana párhuzamba állítható az anyagi mindenségrajzzal. Felfedezzük, hogy nincs valamiféle hirtelen vagy varázslatos átvitel a halandói anyagi létszintről a szellemi létállapotba. Az anyagi és a szellemi valóság között ott van a morontia létállapot. A morontia anyagot az anyagi és a szellemi energiák egyesítéséből teremtik. A halál utáni létünket az anyagi lényekhez csaknem teljesen hasonló alakban kezdjük meg, a morontia fejlődési és tanulási folyamatainkat pedig a szellemi személyiségekhez nagyon hasonlókként fejezzük be. Ebben az átmeneti növekedési szakaszban 570 különböző, felemelkedési morontia változáson esünk át. A felemelkedési tapasztalás és képzés külön erre a célra épített szférákon folyik szerte a Nagy Világegyetemben.

A felemelkedési létpályánkat akkor kezdtük meg, amikor elődeink meghaladták a tisztán állati létszintet azzal, hogy kifejlődött az istenimádati képességük és a bölcsességük. Emberi egyedekként öt-hat éves korunk táján kapjuk meg a Gondolatigazítónkat, és az Igazító vezetésével, valamint az igazság, a jóság és a szépség mellett akaratunk szerint hozott döntése-

inken keresztül halhatatlan lelket fejlesztünk. Az elme az életünk hajója; az Igazító a tájolónk; akaratum pedig a beteljesülésünket meghatározó kapitány. A lélekbeli gyarapodás mellett meg kell teremtenünk az egész személyiségünk összehangolt működését is. E kiegyensúlyozottság megteremtésében döntő szerepe van annak, hogy teljesítjük-e az emberi személyiség hét lelki körét. A hetedik kör szintjét még a viszonylagos éretlenség és a lélekfejlődés beindulása jellemzi. Az első kör elérésekor a morontia lelkünk már érettnak tekinthető, és ekkorra már jó összhangot teremtettünk az Igazítóval. A mindenségrendi körök elérésével személyünkben valóságosabbá, emberi előrehaladásunkban pedig eredményesebbé és sikeresebbé válunk. Amikor az anyagi testünk-elménk semmivé lesz, a morontia lélek felépítéséhez használt eme fizikai állványzattól megválunk, ugyanis a halhatatlan lélek építményének többé már nincs szüksége rá.

Hűséges Gondolatigazítónk, aki az azonosságunkat és a halandói létpályánk emlék-átiratát hordozza, valamint a Szeráfi Órangyalunk, aki a halhatatlan lelkünk őre, együtt hajtja végre az újraszemélyesítésünket. Amint ezeket az alkotókat a megfelelően kialakított morontia elme-testbe átvitték, illetőleg elhelyezték, a Jerusem első lakóvilágán térünk magunkhoz. Morontia személyiségként folytatjuk a szellemi növekedésünket pontosan onnan, ahol

abbahagytuk, amikor a halandói halál legyőzött bennünket, és a fejlődés során áthaladunk a Satania csillagrendszeren, a Norlatiadek csillagvilágon s megérkezünk a Szalvingtonra. A helyi világegyetemi tapasztalásunk és gyarapodásunk során valamikor majd képessé válunk összehangolni akaratuskat az Atya akaratával. Amint az örök létpályával kapcsolatban meghozzuk a végleges és visszavonhatatlan döntésünket, akkor ezáltal lényegében megvalósítottuk a Gondolatigazítónkkal való eggyé kapcsolódást. Eggyé válunk az Atya-szilánkkal, és az Igazító megkapja a személyiségünket; mi pedig cserébe halhatatlansághoz jutunk múltban és jövőben. Ez az új személyiség állandó létpolgárságot kap a világegyetemben.

A felemelkedő halandók fokozatosan ismerik fel Istent a Hétszeres Isten segédkezésében: Krisztus Mihály, a Nappalok Elődei, a Hetedik Tökéletes Szellem, a Legfelsőbb Lény, a Szellem Isten, a Fiú Isten és végül az Atya Isten segédkezésében. Ezen a „szellemi létrán” emelkedünk felfelé a világegyetemben a szülőbolygónkról indulva egészen a Paradicsomig. A helyi világegyetemi felkészülésünk befejezésekor megjelenünk Urunk, Krisztus Mihály előtt, és megkapjuk azokat a meghatalmazásokat, amelyek feljogosítanak arra, hogy az Orvontonban első szakaszú szellemekként folytassuk felsőbb-világegyetemi felemelkedési létpályánkat.

Az egész világegyetem a tanulás és fejlődés nagy iskolája, s arra készít fel bennünket, hogy felvételt nyerjünk a Végleges Testületébe a Paradicsomon. A felfelé tartó utazásunk során, még itt, az Urantián is számos kihívással és kudarccal szembesülünk. „De az idő felemelkedő gyermekei még jóval a Havona elérése előtt megtanultak örülni a bizonytalanságnak, erőt meríteni a csalódásból, felbuzdulni a nyilvánvaló vereségen, új erőre kapni a nehézségek jelenlétében, rettenthetetlen bátorságot mutatni a végtelenséggel szemben, és legyőzhetetlen hitet gyakorolni, amikor a felfoghatatlannal kerülnek szembe. Már régen e zarándokok csatakiáltása lett ez: »Istennel semmi – egyáltalán semmi – sem lehetetlen.«” (26:5.3)

Amint befejeztük a felsőbb-világegyetemi felkészülésünket, átvisznek bennünket a Havonába. Itt különleges felkészülési feladatokat kapunk a Központi Világegyetem egymilliárd tökéletes világának mindegyikén. A Havonán a fejlődés kulcsa a dolgok megértése. Idővel képessé válunk érzékelnéni a Legfelsőbb Lényt, a Végtelen Szellemet, az Örökkévaló Fiút és az Egyetemes Atyát. Ez a paradicsomi útlevél, ahol letesszük az örökkévalóság háromsági esküjét, és felvételt nyerünk a Végleges Halandói Testületbe. Ebben a világegyetemi korszakban a véglegesrendűek a hét felsőbb-világegyetemben szolgálnak, de a rendeltetésük kétségkívül az, hogy valamilyen

jövőbeli szolgálatot lássanak el a külső térben. „Ti emberek, egy majdnem végtelenül tágas körkép véget nem érő kibontakoztatását kezdtétek el, soha véget nem érő, örökké szélesedő lehetőség-szférák határok nélkülivé tágításába fogtatok, amelyek felüdítő szolgálatot, páratlan kalandot, fenséges bizonytalanságot és korlátlan fejlődést foglalnak magukba.” (108:6.8)

A vallásos élmény dinamikája

A vallás a civilizáció és a kultúra örök alapja és vezérlő csillaga. Nem valamiféle sajátos tevékenység, hanem inkább életminőség. A vallás életmód, melyet valami olyan valóságnak való teljes odaadás alakít, melyet a hívő a maga és az egész emberiség szempontjából legmagasabb rendű értékkel bírónak tekint. Olyan ismérv, amely tartalmat, értelmet és színt ad az élet minden területének. A vallás az a belső (magatartásbeli) és külső (viselkedésbeli) hozzáállás, amely az igazsággal, a szépséggel és a jósággal – vagyis Istennel – való személyes élményünkben ered. Ebből a tapasztalási összességből sarjad ki minden vallási jelenség: a szellemi válasz az imában és az istenimádatban; a személyes és közösségi kifejeződés az etikában, az értelmi megnyilatkozás az istentanban; és a közösségi intézményszerűsítés, mint amilyen az egyház is.

Az igaz vallás mindig az érték és a valóság közvetlen megtapasztalása, és így meg kell különböztetnünk azoktól a közvetett hiedelmektől és formáktól, melyeket a kultúránkból nyerünk. Az igazi vallás egyedi, sajátos és tapasztaláson keresztül megszerzett. A vallást ezért nem lehet tanítani vagy elsajátítani úgy mint egy teológiai elvet vagy egy társadalmi szokást; viszont „el lehet kapni” a szellemileg vonzó személyektől. Egy adott személy vallását az általa megtapasztalt értékek határozzák meg, nem pedig az a vallási közösség, amelyhez tartozik, és nem is annak a teológiai alapállásnak a megnevezése, amellyel esetleg értelmileg azonosul.

A hit a közvetlenül megtapasztalt valóságban gyökeres; a hiedelem pedig csak értelmi elfogadása bizonyos teológiai-kulturális felfogásoknak. A hit fejlődik és felszabadít; a hiedelem elmerévíteni és megkötni igyekszik. A hit teremtő és dinamikus; a hiedelem nyugvó, kizárólagos és elhatároló. A hitnek személyesnek kell lennie; a hiedelmet magáénak mondhatja a közösség. Minden személy más és más személyes, értelmi és társas tapasztalatokkal rendelkezik, ezért különböznek a vallásos élményeik is; mindazonáltal az emberiség megteremtheti a vallási egységet a vallási egyformaság követelménye nélkül is. A jó szándékú emberek képesek egyet-érteni szellemi célokban és vallási eszményképekben.

A legfőbb szellemi vezetőnk a bensőnkben van, s ez nem más, mint kapcsolat az Isten bennünk lakozó Szellemével. A szellemi vezetés elsősorban nem érzéseken és érzelmeken keresztül nyilvánul meg, hanem a legmagasabb rendű és leginkább szellemi gondolkodásunkban. A gondolataink, s nem az érzéseink vezetnek bennünket az Isten felé. Ezért nem képek és érzelmelek virágoztatják fel a vallást, hanem hit és szellemi rálátás. A vallási értékítélet és egyensúly döntő próbája az, hogy különbséget teszünk-e a szellemi és az anyagi valóság között, s egyúttal e két különböző tapasztalási nézőpontot a mindennapi életünkben egyesítjük-e. A tudomány fejleszti a tudást; a vallás boldogságot hoz; a bölcselet pedig igyekszik egyesíteni a tények világát az értékek megtapasztalásával. A tudomány, a bölcselet és a vallás valódi, szerves egységét azonban a kinyilatkoztatás teremti meg.

Minden vallásos élménynek elkerülhetetlen eredménye a felajánlás, az elkötelezettség és a cselekvés. A szolgálat a forrása az emberi beteljesülésnek. „A szolgálat – több szolgálat, emelt szintű szolgálat, nehéz szolgálat, kalandos szolgálat és a végső isteni és tökéletes szolgálat – az idő célja és a tér célállomása.” (28:6.17) A magunk kis személyes világán túlmutató, nagyobb ügy mellé állni – ez az útja a nemes szellemi fejlődés kibontakoztatásának.

A szenvedés problémája

Amint az ilyen élő szolgálatban igazoltuk és megerősítettük a legmagasabb rendű gondolataink és tapasztalataink valóságát, fenséges bizodalmat teremtünk Isten iránt minden keserű csalódás és megsemmisítő vereség ellenében is. Ennek a hitnek az ereje abból látszik, hogy belső egyensúlyt és nyugalmat találunk még a tétlenségre kárhozható betegségek és a heveny testi szenvedések közepette is. A mindenségrendi körök eme zarándokai az értelmi álokoskodások, a bénító társadalmi ellentétek és az égbe kiáltó igazságtalanságok közepette is imádják az Istent, és minden emberileg megtapasztalt dolog ellenére is tovább szolgálják a társaikat a legteljesebb belső bizonyossággal.

A világunkon észlelhető zavar és felfordulás nem azt jelzi, mintha a paradicsomi Teremtőknek nem állna érdekükben vagy nem volnának képesek másként alakítani a dolgokat a bolygónkon. Az evolúciós világok rendeltetése a jellemfejlesztés. A véges fejlődésre vonatkozó isteni terv a szükség üllője és a szenvedés kalapácsa között kovácsolja ki a nagy örökkévalósági kalandra készülő erős, nemes és tapasztalt személyiségeket. Ha egy ilyen magasztos cél lebeg a szemünk előtt, s ha az Egyetemes Atya ilyen kiváló eszközöket adott nekünk, akkor vajon mit

számít, ha a világ tönkremegy is? „Amikor az emberi megpróbáltatás, önzőség, kegyetlenség, gyűlölet, rosszindulat és féltékenység hullámai egyenesen a halandó lélekre zúdulnak, nyugodtan bízhattok abban, hogy van egy belső bástya, a szellemnek egy fellegvára, mely teljességgel bevehetetlen; legalábbis igaz ez minden olyan emberi lény esetében, aki elkötelezte a lelkét az örökkévaló Isten benne lakozó szelleme mellett.” (100:2.7)

A gyarapodás ismérvei

A növekedés éppoly központi jelentőségű a vallás esetében, mint az életben. A vallási gyarapodáshoz szükséges táptalaj eleve feltételezi az egyén fokozatos önkiteljesítését megvalósító életet, a természetes ösztönök összehangolását és szabályozását, érdeklődést, valamint a felfedezés és a kaland örömet. A szeretet, a szabadság és a bátorság jelenti a leghatásosabb folyamatszabályozást a vallási gyarapodásban; a legnagyobb gátlótényezők pedig a tudatlanság, az előítélet és az önzés, melyeket gyakran támogatnak a hagyományok, a szokások, a merev hitelvek és a tekintély. Minden igaz szellemi gyarapodás belülről indul meg és akkor halad a legjobb úton, ha a külső feszültségek szintje a lehető legalacsonyabb. Biztosíthatunk ugyan kedvező körülményeket a növekedéshez, de a vallási gyarapodás nem tuda-

tos folyamat. Az ilyen szellemi fejlődést mindig lélektani összeütközések és bölcséleti zavarok kísérik, és szükség van hozzá némi értelmi, erkölcsi és szellemi bátorságra is.

Az evolúciós szellemi növekedést segíti a kinyilatkoztatás. Az igazi kinyilatkoztatás sohasem mutat olyan vallást, amely nem összeegyeztethető a legmagasabb szintű etikai és értelmi elvekkel, hanem mindig is összekapcsolja ezeket, és az emberiség egészének életére hat ösztönzőleg. A kinyilatkoztatás egyetlen megbízható igazolója a tapasztalás. Felmérhetjük a szellemi gyarapodásunkat azzal, hogy megvizsgáljuk, hogy milyen mértékben ösztönöz bennünket a szeretet, hogy milyen mértékben sarkall tettekre az önzetlen szolgálat, és hogy mennyire teljesen szenteljük magunkat az Isten akarata megcselekedésének.

Ima és istenimádat

Az ima és az istenimádat a vallás legfőbb belső kifejezési módjai. Amikor önmagunkra utalást vagy kérelmi elemet is tartalmaz az Istennel létesített kapcsolatunk, akkor ezt a lélektani tevékenységet imának nevezzük. Ha úgy fogunk az Isten dicsőítésébe, a róla való elmélyült gondolkodásba, vagy a neki szóló köszönet-nyilvánításba, hogy ebben semmiféle utalás nincs önmagunkra, akkor ez a szellemi hozzá-

állás istenimádatnak tekinthető; az istenimádat pedig önmagában is cél. Az imádkozás bensőséges kapcsolat vagy közösség Istennel, s ez javítja a szellemi rálátást. Az ima egészséges lélektani szokás, mely fokozza az ön-kiteljesítést, és egyúttal hatékony szellemi módszer a lélek szellemi befogadóképességének növelésére. Az imádkozás nem az élet nehézségei elől való elszökés módszere, hanem annak módja, hogy megtanuljuk vállalni az összeütközéseket és elviselni a szenvedést ésszel és bátorsággal. Az ima nem változtat az Isten hozzáállásán, de megváltoztathatja az imádkozót.

A kezdetleges és éretlen ima próbál közbenjárni Istennél és igyekszik üzletelni vele egészségért, vagyonért, hatalomért vagy kedvezményért. Az ima azonban nem alkalmas a világegyetemi törvények megkerülésére és az önző célok elérésére; mindazonáltal a hitből fakadó őszinte ima, még ha gyerekes és földhözragadt is, mindig gyarapítja az illetőnek az élet eredményesebb megéléséhez igénybe vehető eszköztárát. A szellemi szintünk megmutatkozik az imáink természetében is. A szavaknak nincs jelentőségük az ima szempontjából; az Isten csakis az elme és a lélek igaz, őszinte hozzáállására válaszol. Az emberi problémáink megoldásához isteni útmutatásért imádkozunk, ne pedig valamiféle mindenségből jövő, csodás megoldásért. A hatékony imádkozáshoz az kell, hogy a valósághoz őszintén és

értelemmel közelítsünk, a rendelkezésünkre álló eszközökkel tegyünk kísérletet a gondok rendezésére, szenteljük magunkat az Isten akarata megcselekedésének és legyen élő hitünk. Az imádkozáson keresztül kapott útmutatást mindig meg kell vizsgálnunk a tények tükrében, használva a józan eszünket és a bölcsességünket.

Az istenimádat a legtermékenyebb emberi tevékenység. Megeleveníti az elmét, ösztönzi a lélekgyarapodást, oldja a bizonytalanságot és a személyiség elszigeteltségét, és nagymértékben gyarapítja az egyén szellemi energiatartalékait. Az istenimádás nem más, mint bensőséges szellemi kapcsolat Istennel, a rész azonosulása az Egésszel. Az istenimádatot nem szabad összekeverni a pszichés eredetű vagy misztikus élményekkel. Az igazi istenimádati tapasztalás hozzájárul a test egészségi állapotának javulásához, az elme hatékonyabb használatához, az egészségesebb társas kapcsolatok kialakításához, a mindennapi feladataink értelmesebb ellátásához, az igazság, a szépség és a jóság fokozottabb szeretetéhez és megbecsüléséhez, valamint a teljesebb szellemi rálátáshoz. Ha valamely szellemi tapasztalás ezt a próbát nem állja ki, akkor az valószínűleg valamiféle pszichés menekülés. Az istenimádat minden teremtett lény számára a legnagyobb kiváltság és a legnagyobb öröm forrása. Az istenimádat a legfőbb átalakító tapasztalás.

Intézmények és istentan

A vallásos tapasztalás a szolgálatban és a vallási intézmények kifejlődésében talál közösségi kifejeződési formát. A vallástörténet látszólagos ellenmondása az, hogy a vallás intézményesülése növeli a rossz térnyerésének lehetőségét és gátolja a növekedést, viszont szükséges kelléke a vallás kultúrába való szerves beépülésének és fennmaradásának. Ezt a látszólagos ellentmondást nem a vallási intézmények felszámolása oldja fel, hanem az, hogy tökéletesebb, szellemibb vallási szervezeteket hozunk létre. Az ilyen vallási csoportoknak olyan, a szertartásrend szerves részét képező, vonzó jelképrendszerre van szükségük, mely bátorítja és fejleszti az egyéni és a közösségi istenimádatot, erősíti a családi értékeket és támogatja a közösségteremtést és a szellemi gondoskodást az élet egésze alatt, a születéstől egészen a halálig.

A vallás intézményesülésével járó legfőbb veszélyek a következők: a bölcseleti-szellemi növekedés megrekedése; elnyomó egyházi hatalom kiépülése; az Isten szolgálatától az intézmény szolgálata felé fordulás; az egyéni érdekek előtérbe kerülése; a világi tevékenységekben való elmerülés. A szellemi segédkezés terén meglévő nagy lehetőségek közé tartozik a vallási gyarapodás bátorítása közösség-

építésen és szolgálaton keresztül; a szellemi valóságok előtérbe hozása az istenimádatban; a szellemi tanácsadás és útmutatás. A vallási szervezetnek a családi tevékenységekhez kell igazítania a munkatervét, és a vallási kérdések építő jellegű megvitatásán keresztül kell vallási oktatást nyújtania.

A vallási szervezetek akkor tudják a legmagasabb rendű közösségi szolgálatot nyújtani, amikor a lehető legkevesebb a kapcsolódási pontjuk a világi tevékenységekkel és intézményekkel. Csak és kizárólag vallási kérdésekben nyilvánulhatnak meg és lehetnek a társadalom szellemi vezetői. S hogy mindezek a szellemi értékek, eszményképek és célok miként fogalmazhatók meg és alkalmazhatók a gyakorlatban, miként érvényesíthetők a kultúrában, azt nem más határozza meg, mint a társadalom különféle, erre szakosodott csoportjai és a szaktudományok. A vallási híveknek a tágabb értelemben vett társadalomban – az iparban, a politikában vagy a társadalmi szolgálatban – egyénekként, nem pedig vallási csoportokként, pártokként vagy intézményekként kell fellépniük.

Ha a vallási élményeinket megpróbáljuk megérteni és másokkal megosztani, akkor olyan értelmi folyamaton vesszük végig, melynek vége az istentan. A vallási élmény egyedi, ezért a teológia individualista megközelítési módot igyekszik alkalmazni.

A próféták a vallási fejlődés útjára terelték a társadalmat, a teológusok és a papok pedig gyakran fékeztek ezt a haladást. Ennek oka az, hogy a látnoki elme a szellemi rálátást, értékeket és célokat hangsúlyozza, míg a teológusok és a papok megpróbálják meghatározni, értelmezni, rendezni és osztályozni a vallási élményt. A bajt tetézve a teológusok igyekeznek elfojtani és ellenőrzés alá vonni az alapvető, közvetlen vallásos tapasztalásaikat tudományos összpontosítással és fegyelemmel; vagyis módszeresen kialakítanak valamilyen közvetett értelmi megközelítést a vallás irányában, mellyel végül teljesen elhomályosítják a vallási élmény szellemi dinamikáját. Az effajta teológiai elmerevítés szellemi megrekedéshez vezet. A vallás túl fontos ahhoz, semhogy a vallás hivatásosainak ellenőrzésére bízunk. Az Istenember kapcsolatban az utolsó szó az Istené!

A Legfelsőbb Összehangoló

Az Egyetemes Atya az emberi tapasztalás legfőbb ösztönözőjévé és összehangolójává tette a vallást. A vallásos ember megleli a személyisége kiegyensúlyozottá tételének és a lelki nyugalma megteremtésének eszközét, s ezt nem magyarázhatják meg kielégítően az élettan, a lélektan és a társadalomkutatás törvényei. A legnagyobb emberi boldogság a szellemi gyarapodással hozható összefüggésbe.

A legnagyobb emberi kaland nem más, mint a józan és kiegyensúlyozott törekvés az Isten-tudatosságban való gyarapodásra, mely a test, az elme és a szellem rendszereit egyesítve jobb egészségi állapotot, hatékonyabb elmeműködést és nagyobb boldogságot eredményez. A szellemi fejlődés olyan belső békét és olyan mély lelki nyugalmat teremt, mely meglehetősen független a környezeti körülményektől.

Az igazi vallási élmény következménye végeredményben a kiegyensúlyozott személyiség. Ez akkor látszik igazán jól, ha megnézzük a világ nagy vallási vezetőit. E nagy szellemek szokatlan jellemzője nem a tündökletességük vagy a tökéletességük, hanem az, amilyen valóságlátással rendelkeznek, valamint a személyük kiegyensúlyozottsága, összeszedettsége, egyesítettége és a belőlük áradó szeretet. Az Atya gyermekei eme gyarapodó seregének nemes és hiteles képviselője a názáreti Jézus.

„Csordultig telve volt isteni lelkesedéssel, de sohasem vált vakbuzgóvá. Érzelmileg tevékeny volt, de sohasem léha. Nagy képzelőerővel bírt, de mindig gyakorlatias maradt. Nyíltan szembenézett az élet tényeivel, de sohasem volt unalmas vagy hétköznapias. Bátor volt, de sohasem nyughatatlan; körültekintő, de sohasem gyáva. Rokonszenvező volt, de nem érzelgős; különleges,

de nem külön. (100:7.4) „Jézus szokatlanul jókedvű személy volt, de nem vakon és esztelenül volt derűlátó.” (100:7.9) „Őszinte volt, de mindig barátságos.” (100:7.11) „A magánéletében szelíd és szerény volt, és mégis egy világegyetem tökéletessé vált embere lett. A társai kényszer nélkül nevezték Mesternek.” (100:7.17)

„Jézus volt a tökéletesen egyesített emberi személyiség. És ma, mint Galileában is, folytatja a halandói tapasztalás egyesítését és az emberi törekvések összehangolását. Életet egyesít, jellemet nemesít és tapasztalást egyszerűsít. Belép az emberi elmébe, hogy felemelje, átalakítsa és átlényegítse azt.” (100:7.18)

Zárógondolatok

Az *Urantia* könyv egyedülálló a világegyetemben. Kinyilatkoztatást rendszerint világegyetemi személyek visznek el a bolygókra. Az Urantiát sorozatban ért szerencsétlen események miatt a történeti-szellemi folytonosság és látásmód hiányától való szenvedés, valamint a világegyetemre vonatkozó szellemi-mindenségtani tudás csaknem teljes hiánya jellemezte a népeinket. Kétségkívül e halmozott fogyatékoságaink miatt született döntés az Ötödik Korszakos Kinyilatkoztatás könyv alakban történő közreadásáról. Ennek a megközelítésnek számos

olyan előnye van, melyek láthatóan különösen alkalmassá teszik a világunk hátrányainak leküzdésében való közreműködésre. Az *Urantia* könyv rendezett összképet mutat a bolygói és a világegyetemi történelemről és mindenségtanról a korunk evolúciós fejlődési szintjén. Teljességre törekvő valóság szemléletben teremt összhangot a tudomány, a bölcselet és a vallás között, és teljesebb képet mutat a szellemi igazságokról és összefüggésekről.

Az Ötödik Korszakos Kinyilatkoztatás könyv alakja rendszerezett és tartós hatást fejt ki, mely nagymértékben segíteni fogja a bolygói bölcseleti és oktatási viszonyok rendezését és összehangolását. Elismeri a világ összes vallásának értékeit, és erős ösztönzést fog jelenteni a vallásközi testvériség és istenimádat felé való elmozdulásra. Az *Urantia* könyvet eszményien úgy tervezték, hogy felerősítse az evolúciós fejlődés hosszú távú átalakító hatását.

* * *

Az eredeti mű:

The Gift of Revelation

Meredith J. Sprunger

Grace Evangelical and Reformed Church

215 N. Slate St., Culver, Indiana, USA

1987

Magyar fordítás:

A kinyilatkoztatás ajándéka

Cseh Gábor 2011, 2020

Minden jog fenntartva.

<https://urantia.hu>

Ebből a könyvecskéből az *Urantia könyvben* közölt alapvető tények és igazságok közül ismerhetünk meg néhányat. Ez a kivonatos összefoglaló azzal a céllal készült, hogy a könyvet nem ismerők viszonylag rövid idő alatt aránylag pontos képet kapjanak a benne foglalt tanításokról. Az efféle tömörítvény persze nem közölheti a könyv számos igaz meglátását, és nem lehet olyan átfogó, mint a könyvben közölt világegyetemi valóságkép.